OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... 23 OCT 1917 MADRAS

The Tamil Zenana & School Magazine.

மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

Vol. XVIII	Madras, July, 1917.	No. 8
புத்தகம் 18	சென்னை : ஜூலை மீ, 1917வரு.	இலக்கம் 8

ஸ்ரீ :॥

அறுபத்து நான்கு கலைக்ஞானத்தின்

சுருக்கம்.

ராஜாதிராஜ-ஸ்ரீ போஜமஹாராஜன் இயற்றிய "யுக்திகல்பதரு" முதலிய பூர்வ சாஸ்திரங்களிலிருந்து திரட்டப்பட்டது.

பூர்வபீடிகை.

இயற்கையாய் புஷ்பங்களில் பரிமளம் நிறைந்திருப்பதுபோல், நமது வாஸஸ்தானமாகிய இந்த இந்தியாவில் அனேகவித ஸௌகரியத் தொகுதியும், ஸுகமும், பெருமையும் இயல்பாகவே அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸகல ப்ராணிகளும் காலமுறைப்படி பெரும்பாலும் நன்மைகளையே அடைந்து வருகிறார்கள். இந்த பூமியானது சந்திர வம்சத்தில் உதித்த பரதன் என்னும் ஒரு பெரிய அரசனால் வெகு புகழ்ச்சியுடன் ஆளப்பட்டு சிலவித பாகங்களை அடைந்தது முதல் இதற்கு பரதகண்டம் என்று பெயர் உண்டாயிற்று. இவ்வித பரதகண்ட பூமியில் (இந்தியாவில்) வஸிப்பவர்களுக்கு அதிக மழை, அதிக வெய்யில், அதிக பனி, அதிக குளிர், எறிமலை, பூமிகம்பம், மற்றும் அனேக விதக்கொடுஞ் செயல்கள் என்னும் நாமதேயமே ஒரு பொழுதும் நேரிடாதென்றே பூர்விகமஹான்களும், மஹரிஷிகளும் அனுக்கிரஹம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இதுமாத்திரமல்ல; மிகவும் அருமையான முத்து, பவழம், வைரம், வைடூரியம், மரகதம், மாணிக்கம், கோமேதகம், பத்மராகம், புஷ்யராகம் என்னும் நவரத்தினங்கள் உண்டாகக் கூடிய கனிகளும், தங்கம் உண்டாகக் கூடிய சுரங்கங்களும், பாரஸீகம், காந்தாரம், கோஸலம், பாஞ்சாலம், காம்போஜம் முதலிய சில தேசங்களில் மிகவும் நேர்த்தியான குதிரைகளும், பலவித யானைகளும், அழகியமான்களும், மல்லிகை, முல்லை, செண்பகம், ரோஜா, வெண்தாமரை, செந்தாமரை, நீலோற்பலம் முதலிய புஷ்பச் செடிகளும், ஓஷதிக்கொடிகளும், பிலா, மா, வாழை முதலான கனிவிருக்ஷங்களும் ஏராளமாய் உண்டாக்கப்பட்டு வளர்ந்தோங்கி வருகின்றன. இவைகள் எல்லாம் ஜீவராசிகளின் ஸுகத்திற்கு முக்யகாரணமாகும்.

மேலும், அத்ரி, புலஸ்தியர், கௌதமர், வஸிஷ்டர், வால்மீகி, வியாஸர், பரத்வாஜர், காச்யபர் முதலிய பரமதார்மிக மஹரிஷிகள் தங்களது மெய்ஞ்ஞானத்தினால் அனேகவித சாஸ்திரங்களைச்செய்தும், இந்த இந்தியா என்னும் பரதகண்டம் ஒன்று தான் தவம், யோகம், பக்தி, யாகம், பகவந்நாமகீர்த்தனம், தானம் முதலிய நற்காரியங்களுக்கு தகுந்த புண்ய பூமி என்று விசேஷமாய் எடுத்துக் கூறியுமிருக்கிறார்கள். இது போலவே—கங்கை, யமுனை, ஸிந்து, விதஸ்தி, சதத்ரு, கோமதீ, கண்கடீ, சர்மண்வதீ, கோதாவரீ, காவேரீ முதலிய புண்ய நதிகளும், புஷ்கரம் முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களும், அயோத்யை, மதுரை, ஹரித்வாரம், காசீ, காஞ்சீ, அவந்தி, த்வாரகை என்னும் முக்யமான மோக்ஷக்ஷேத்திரங்களும், ஜகன்னாதம், காளஹஸ்தி, ஸ்ரீரங்கம், சிதம்பரம் முதலிய ஸ்வயம் வ்யக்தக்ஷேத்திரங்களும் இந்த பரதகண்ட வாஸிகளுக்கு இம்மையில் ஸகல செல்வத்தையும், முடிவில் அளவற்ற ஆனந்த மயமான மோக்ஷபதவியையும் கொடுப்பதற்காகவே விளங்கிவருகின்றன.

இவ்வித காரணத்தினால், இந்த கலியுகத்தில் பரதகண்ட வாஸிகள் நற்காரியங்களை கொஞ்சம் செய்த போதிலும், தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷம் என்னும் நான்குவித புருஷார்த்தங்களின் பலனை ஸுலபமாய் (எளிதில்) அடைவார்கள் என்றும் நமது சாஸ்திரங்களில் நன்றாய் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி, இல்லறவாழ்க்கை, பொருளாராய்ச்சி முதலியவைகளை நன்றாய் அறியக்கூடிய நல்ல புத்தியையும், பதங்களிலாவது, அர்த்தங்களிலாவது, தத்வ விஷயத்திலாவது சில ஸமயங்களில் ஏதாவது ஸந்தேகம் உண்டானால் அதை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு நல்ல குருக்களையும், நல்ல சாஸ்திரங்களையும், அந்தந்த அவதார காலங்களில் நமக்காக ஏற்படுத்திக்கொடுத்த பகவானுடைய மேன்மை குணங்களை நாம்

எவ்வாறு எடுத்துரைக்கக் கூடும்? வேதாந்தங்களும் பகவானுடைய குணத்தை ஸம்பூரணமாய் சொல்லமுடியாமல் சோர்ந்து நின்றன என்றும் சிலவிடங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிந்தேயிருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட மஹாமஹிமைசாலியான பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அனேகவித விசித்ர ஸ்ருஷ்டிக்குள் ப்ருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்னும் பஞ்சபூதங்களின் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் நாம் சற்று கவனிப்போம்.

ப்ருதிவீ அல்லது பூமி.

பூமியானது முன்சொன்ன பஞ்சபூதங்களுள் முதன்மையாய் கூறப்பட்டது. மேகங்களிலிருந்து வெளியாகும் சுத்த ஜலமானது பூமியின் மேல் வீழ்ந்தவுடனே அந்தந்த பூமியின் ஸாராஸாரத்திற்கு தகுந்தபடி ருசியான ஜலமாகவும், உப்பு ஜலமாகவும், ஒரு பொழுதும் தெளியாத கலக்க ஜலமாகவும் மாறிவிடுகிறது. சில ஸமயங்களில் மழை ஜலமானது பூமியின் ஸாரத்திற்குத் தகுந்தபடி வேறு வர்ணத்தையும் அடைந்துவிடும். பூமியானது முன் சொல்லிய நவரத்தினங்கள் உண்டாகும் கனிப் ப்ரதேசத்திக்கும், புல், பூண்டு ஒஷதி, பயிர் முதலியவைகளுக்கும் முக்ய ஆதாரமாய் இருக்கிறது. மனுஷ்யர்களும், மிருகங்களும், மற்றுமுள்ள ஜீவராசிகளும் யதேச்சையாய் (தன்னிஷ்டப்படி) நான்கு திக்குகளிலும் ஓடி உலாவி வஸிப்பதற்குத்தகுந்த விசால முடையதாயுமிருக்கிறது. வர்ஷா காலங்களில் நான்கு திக்குகளையும் ஆகாயத்தையும் மூடிக்கொண்டு பயங்கரமான இடி மின்னல் கர்ஜனையுடன் மேகங்கள் அதிக மழையைப்பெய்தால், உடனே சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த ஜலம் வடிந்து போகும்படி பூமியானது அனேக இடங்களில் மேடுபள்ள முள்ளதாயும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையை புகட்டுவதற்காகவே பூமியின் ஸ்வரூபமானது வெகு ஸௌகரியத்துடன் கூடியதாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது பூர்வீகர்கள் பூமி தேவீ என்றும், க்ஷமா என்றும், ஸர்வம்ஸஹா (ஸகலவித தீயச்செயல்களையும் ஸஹித்துக்கொள்ளும் குணமுடையவள்) என்றும் விசேஷமாய் பூமியின் மஹிமையைக் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். நன்றாய் யோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில், நமக்கு பூமியே முதன்மைத்தாயாகச் சொல்லலாம். ஈச்வரனுடைய கருணையினால் பூமியானது இவ்விதம் தகுந்த நிலைமையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூமியானது ஸரியான நிலையில் இல்லாமலிருந்தால் ஜனங்கள் ஒரு நிமிஷங் கூட உயிர் பிழைத்திருக்கமுடியாது.

ஸம்ஸ்கிருதபாஷை என்னும், கீர்வாண பாஷை என்னும் வழங்கப்படும் வடமொழியில் மலைகளுக்கு பூதரம் என்றும், பூமிப்ருத் என்னும் பெயர் உண்டு. அதின் கருத்து என்னவென்றால்—இவ்வித பூமியை

மலை.

யும் மலைகளை தமது அடியினால் பற்றிச்சுமந்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதேயாதம். பூமியின் ஸ்ருஷ்டி போலவே மலையின் ஸ்ருஷ்டியும் அமைப்பும் ஜனங்களுக்கு அனுகூலமாகவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. குளங்கள், தடாகப்படிகள், தேவாலயங்கள், நதியின் வாராவதிகள், சத்திரங்கள், நியாயஸ்தலங்கள் கோர்ட்டு முதலிய ஸபைகள், நர்த்தனசாலை, பஜனகூடம், வீடுகள், கைப்பிடிச்சுவர்கள், படிகள்முதலிய அநேக விதகட்டடம் கட்டுவதற்குத் தகுந்த கற்பாரைகள் மலைகளிலேயே உண்டாகின்றன. வடமொழியில் சிலா என்பது தமிழில் கற்பாறைகளுக்கும் கற்களுக்கும் பெயர். அவ்வித சிலையானது, ஆண் சிலைஎன்றும் பெண் சிலை என்றும் நபும்ஸகசிலை என்றும் மூவகையாய் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு வெண்கலமணியை அடித்தால் அதின் ஒலியானது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் குறைந்து காதுக்கு இனிமையாய் ஒலிப்பதுபோல் எந்த சிலையை (கல்லை) த்தட்டினால் சத்தம் கேட்கிறதோ; அது பெண் சிலை என்று வழங்கப்படும். அதற்குக்கொஞ்சம் குறைந்த சத்தமாய் ஒலித்தால் அது ஆண் சிலை எனப்படும். தட்டிய மாத்திரத்தில் அழகிய ஒலி உண்டாகாமல் டக் டக் என்றே விகாரமான சப்தம் உண்டாகும் சிலையை நபும்ஸககல்லு, என்று வழங்குவார்கள். இவ்வித கற்களுக்கும் பலவித ஓஷதிகளுக்கும், யானை முதலிய மிருக ஜாதிகளுக்கும் நதிகளுக்கும் மலைகள் தான் உற்பத்தி ஸ்தானமாகும். மலைகளிலிருந்து உண்டாகும் நதிகள் தான் எப்பொழுதும் வற்றாத ஜலமுடையதாயும், நல்ல மணல்களையுடையதாயுமிருக்கும். இந்த பரதகண்டத்தில் (இந்தியாவில்) ஹிமயம் விந்தியம், பாரியாத்ரம், மஹாமலை, சித்ரகூடம், மஹேந்திரம், மலயம், ஸஹ்யம், ருக்ஷவான், சக்திமான் முதலிய பெரிய மலைகளும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. சில பர்வதங்களின் அடிவாரத்திலும் ஸமீபத்திலும் நவரத்தினம் உண்டாகும் சுரங்கமும், தங்கம் உண்டாகும் இடமும் காணப்படுகின்றன. இவ்வித பர்வதங்களின் சார்பிலும் ஸமீபத்திலும் அனேக வித மரங்கள் நிறைந்த காடுகளும் ஜனங்களின் பயனுக்காகவே அமைக்கப்பட்டதாய் விளங்குகின்றன.

முற்கூறிய பூமிக்கு ஸஹாயமாகவே ஜலமும் பகவானால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஜலங்கள் அனேகவிதமாய் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் முக்கியமாய், வர்ஷ நீர், ஊற்று நீர், ஆற்று நீர், என்றே மூன்று

அப்பு அல்லது ஜலம்.

விதமாய் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. வஸந்த காலம், க்ரீஷ்ம காலம், வர்ஷா காலம், சரத் காலம், முதலிய காலங்களுக்குத் தகுந்தபடி நதிகளின் ஜலத்தையும் கிணற்று ஜலத்தையும், தடாக ஜலத்தையும், சுனை ஜலத்தையும் உபயோகப்படுத்

திக்கொள்வதற்காக அனேக நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கடலிலோ வெனில்—சில விடங்களில் கால் மயில் ஆழமும், சில விடங்களில் மூன்று மைமிலுக்கதிகமான ஆழமும், சீறிவரும் அலைகளும் பெரிய ஜலச் சுழிகளும் வெண்மையான நுரைகளும், திமி, திமிங்கலம், மீன்கள், ஆமை முதலிய ஜல ஜந்துக்களும் ஏராளமாய் குடிகொண்டிருக்கும் ஸமுத்திரத்தையும் பூமிக்கு ஆதாரமாகவே ஈசன் உண்டுபண்ணியிருக்கிறார்.

காந்தி என்பது இங்கு சூரியன், சந்திரன், அக்னி, என்னும் மூன்றையே குறிப்பிடுகிறது. சூரியன் வேத ஸ்வரூபியாய் விளங்குகிறான். ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் தேஜஸ் ஆரோக்கியத்தையும், கண் விழிப்பையும், புத்தி மலர்ச்சியையும் கொடுத்துக்கொண்டே தினந்தோறும் உதயமாகிறான். சூரியனைக் குறித்தே பிராம்மணர்கள் எல்லோரும் பிரதிதினமும் முக்காலத்திலும் அர்க்கியம் கொடுத்து பூஜிக்கிறார்கள். சூரியனால் பயிர், புல், செடி, மரம், முதலியவைகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. சூரியன் உதிக்காவிடில் உலகத்தில் எங்கும் இருள் மூடி ஜனங்கள் நாசத்தையே அடைய நேரிடும். இதற்கு அத்தாக்ஷியாக ஒரு கதையை இங்கு விவரிப்போம். "முன்பு ஒரு காரணத்தினால் விந்திய மலையானது ஆகாயத்தில் வெகு தூரம் உயரக் கிளம்பிவிடவே விந்தியத்திற்கு தெற்கு பாக பூமியில் ஸூரிய கிரணம் கொஞ்சமேனும் பிரவேசிக்காமல் ஜனங்கள் எல்லாம் தட்டித் தடுமாறி வெகு சிரமப்பட்டு உயிரை இழந்துகொண்டிருந்தார்கள். அதே ஸமயத்தில் விந்திய மலைக்கு வடக்கில் வழக்கப்படி சூரிய உதயம் உண்டாகிவரவே அங்குள்ள ஜீவன்கள் சுகமாய் வாழ்ந்தார்கள். விந்திய மலைக்குத் தெற்கு பாகத்தில் மாத்திரம் பன்னிரண்டு (12) வருஷ காலம் வரையில் சூரிய வெளிச்சத்தை ப்ரவேசிக்கவொட்டாமல் அந்த மலை தடுத்து நின்றுகொண்டிருந்ததைக் கண்டு ஸ்ரீ அகஸ்திய மஹரிஷி அம்மலையின் சமீபம் சென்று அதை மறுபடியும் கிளம்பாதபடி அடக்கிவிட்டார்" என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிந்தேயிருக்கிறோம். ஆகையால் சூரிய கிரணம் படியாவிட்டால் ஜலமும் ருசியாய் இருக்கமாட்டா. ஜீவராசியும் பிழைத்திராது. ஆகையால் ஜீவனுக்கு சூரியனே முதல் உபகாரகன் ஆகுவான். இவ்விதம் சூரியனே முதல் ஒளி எனப்படுவான்.

தேஜஸ் அல்லது காந்தி.

இவ்வுலகத்திற்கு இரண்டாவது ஒளியாக விளங்கும் சந்திரன் ஒரு கல்பத்தில் அத்ரிமஹரிஷியின் கண்ணிலிருந்து பிறந்தவனாகவும், மற்றொரு கல்பகாலத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மனதிலிருந்து பிறந்தவ

சந்திரன். னாகவும், மற்றொரு கல்பத்தில் பாற்கடலில் உதித்தான் என்றும் விஷ்ணுபுராணம், பாகவதம், பாரதம் முதலிய க்ரந்தங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வித சந்திரன் நவக்கிரஹங்களில் ஒருவனாய்க் கருதப்பட்டும், வடக்கு திக்குக்கு அதிகாரத்தையும் பெற்றுவருகிறான். இவன் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் சுக்லபக்ஷத்தில் நன்றாய் வளர்ந்து வந்து, கிருஷ்ண பக்ஷ ப்ரதமை திதி முதல் தனது அமிர்தமயமான ஒவ்வொரு கலையையும் அக்னி, சூரியன் முதலிய தேவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் ஈன்று வருகிறான் என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மண்ணுலகில் வாழும் ஸகல ஜீவராசிகளின் இளைப்பை நீக்கி ஆரோக்யத்தையும் மனக்களிப்பையும் உண்டு பண்ணுவதே இந்த சந்திரனுக்கு முக்ய குணமாகும். சூரியனுடைய வம்சத்தில் மனு, இக்ஷ்வாகு, ஸகரன், பகீரதன், ரகு, அஜன் தசரதன், ஸ்ரீராமன் முதலிய தார்மிக அரசர்கள் ஜனித்தது போலவே, இந்த சந்திரனுடைய வம்சத்திலும், புரூரவஸ், ஆயு, யயாதி, ஸுமதி, ஸுஹோதன், துஷ்யந்தன், பரதன், அஜமீடன், குரு, ஜயசேனன், சந்தனு, பாண்டு, பாண்டவர்கள், அபிமன்யு, பரீக்ஷித், ஜனமேஜயன் முதலிய மஹா தர்மிஷ்ட அரசர்களும் பிறந்து இவ்வுலகை வெகு நாள் காப்பாற்றினார்கள் என்று மஹாபாரதத்தில் கண்டிருக்கிறோம். அநேக நக்ஷத்திரங்கள் ஒன்று கூடியபோதும் ஒரு சந்திரனுக்கீடாகுமோ; என்று சில ஸமயங்களில் இந்த சந்திரனையே சுட்டிக்காட்டி முக்ய உதாஹரணமாகவும் வழங்கி வருகிறோம். இந்த சந்திரனுக்கும், அவனது மண்டலத்திற்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் அநேக குணங்களையும் அமைப்பு முறைமையும் நமது சாஸ்திரங்களில் அங்கங்கு நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடும்.

இம்மண்ணுலகத்திற்கு மூன்றாவது ஒளியாய் விளங்கும் அக்னியானவன் தென்கிழக்கு திக்குக்கு அதிகாரியாய் ப்ரகாசிக்கிறான். அன்றியும் பிராம்மணர்களால் ஹோமம் செய்யப்படும் ஸமயங்களில் இவனே

அக்னி. முக்யதேவதையாய் இருந்து மற்ற தேவர்களுக்கு அந்தந்த ஹவிர்ப்பாகத்தை கொண்டு போய் கொடுக்கிறான் என்றும் வேதம் முறையிடுகிறது. இவ்வித அக்னியினுடைய அம்சமானது ஒவ்வொரு ஜீவன்களிடத்திலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இல்லாவிடில் ஒருவருக்கும் பசியே உண்டாகமாட்டாது. சாப்பிட்ட உணவும் ஜீரணமாகாது. அதுவுமல்லாமல் யார்தான் அக்னியில்லாமல் உணவு வகைருக்களைத் தயாரிக்க முடியும். மனுஷ்யர்களின் நாபியில் குடிகொண்டிருக்கும் அக்னிக்கு ஜாடராக்னி என்றுபெயர். மேகத்திலிருக்கும் அக்னிக்கு மின்னலென்றும் மேகாக்னி என்றும் பெயர் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் மறைந்துலாவும் அக்னிக்கு பட

பாக்னி என்று பெயர். ஹோம குண்டங்களிலிருக்கும் அக்னிக்கு வைதிகாக்னி என்று பெயர். ஸாதாரணமாய் வீடுகளில் அடுப்பில் நிறைந்திருக்கும் அக்னிக்கு நெருப்பு என்று பெயர். ஏனெனில் கொஞ்சமாகிய அக்னிக்கு நெருப்பு என்றும், அதிக அக்னிக்கு தீ, பெருந்தீ, ஜ்வாலாக்னி என்றும் பெயர் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. கம்மாளர்களின் உலக்கடையில் இரும்பில்பிடித்திருக்கும் அக்னிக்கு லோஹாக்னி என்றும் அயோக்னி என்றும்பெயர். எப்படியிருந்த போதிலும் இவைகள் எல்லாம் ஒரு முக்ய அக்னியின் உட்பிரிவாகவே கருதவேண்டும். இவை தவிர, வன்னிமரம், முதலிய சில வஸ்துக்களிலும் அக்னியானது உள்ளடங்கியிருக்கிறது. சில வித பொருள்களை ஒன்று சேர்த்தால் அவைகளிலிருந்து ஓர் வித அக்னி உண்டாகும். துப்பாக்கி, பீரங்கி மருந்துகளையே இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம். ஸகல பொருள்களிடத்திலும் அக்னியின் அம்சம் கொஞ்சம் கலந்ததாகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்னியானது கோபித்துச் சீறிவந்தால் பச்சை மரங்களும் எரிந்து கரிக்கட்டையாக மாறிப்போய் விடும். ஜலமும் வற்றிப் போகும். அக்னியானது காற்றுடன் சேர்ந்து விட்டால் பெரியமலைகளையும் கற்பாறைகளையும் மண்ணையும் பிளந்து உருகும்படி செய்து விடும். அக்னியின் ஒரு அம்சம் பொருந்திய தீபமானது ஒவ்வொரு இடங்களிலும் இராவிடில் மனுஷ்யர்கள் எல்லாம் இருளில் தட்டுத்தடுமாறி வீழ்ந்து வெகு துன்பத்தை அடையும்படி நேரிடும். தீபம் இராவிட்டால் உணவை ஸரிவர அருந்தவேமுடியாது. கஷ்டப்பட்டு சாப்பிட்டபோதிலும் ஜீரணமாக மாட்டாது.

ஆகையால், பரம காருணிகனான பகவான் இப்படிப்பட்ட குணம் பொருந்திய அக்னியை உலகத்தாரின் நன்மைக்காகவே ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிறார் என்பதை யார்தான் அறிய மாட்டார்கள்?

பூமியில் பிறந்து, ஜலத்தை உண்டு, ஜாடராக்னியினால் உணவை சாப்பிடக்கூடியதசையில் எல்லோரும் இருந்தபோதிலும்,வாயுவினுடைய ஸஹாயமில்லாமல் சற்றுநேரம்கூட உயிர் பிழைத்திருக்கமுடியாது என்பதை நாம் பல தடவை கேட்டும், அறிந்துமிருக்கிறோம். உலகத்தில் சிசுவாய் பிறந்தவுடனே குழந்தைக்கு மூச்சு வருகிறதா? அழுகிறதா? என்றே கேட்பார்கள். இது போலவே, அவனுக்கு மூச்சு நின்றுவிட்டதா என்ன? அப்படி மூச்சு நின்றுவிட்டால் அவனருகில் போகலாகாது. அவனை செத்த பிணம் என்றே வழங்கவேண்டும் என்றும் இவ்விதமான வார்த்தையையும் நாம் கேட்டுவருகிறோம். ஆகையால் வாயுதான் ஜீவன்களுக்கு முக்கிய ஆதாரம். வாயுவானது, காற்று என்றும், பெருங்காற்று என்

வாயு அல்லது காற்று.

றும், மந்த மாருதம் (தென்னல் காற்று) என்றும், மூச்சுக்காற்று என்றும், ஜலக்காற்று என்றும், விசிறிக்காற்று என்றும், சாமரைக்காற்று என்றும் அந்தந்த பொருள்களின் சேர்க்கைக்குத்தக்கபடி பல விதமாய் வழங்கப்பட்டபோதிலும் காற்று ஒன்றே முதல் காரணமாகும்.

இதுவரையில் விவரித்த ஜலம், அக்னி காற்று என்றும் இந்த மூன்று பூதங்களும் ஈச்வரனால் அமைக்கப்பட்ட எல்லையை மீறி நடக்கக்கருதுமேயாகில், இவைகளின் வேகத்தை தடுக்க யார்தான் முன்நிற்கமுடியும். காற்று சீறுமேயாகில், மலைகள் உடைந்துபோகும். பூமி பிளந்துவிடும். மரங்களும் பெரியகட்டடங்களும் சிதறி தவிடுபொடியாய் பறந்தோடும். ஸகலப்ராணிகளும் பஞ்சுபோல் ஆகாயத்தில் சுற்றி உழலும் படி நேரிடும், இவ்விதகாற்றானது அக்னிக்கு ஸஹாயமாக சேர்ந்துவிடும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது நேரிடக்கூடிய நிலைமையை நாம் மனதினாலும் எண்ண முடியாது.

ஆகையால், இப்படிப்பட்ட விசேஷசக்திபொருந்திய காற்றை ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்து ஜனங்களின் க்ஷேமத்திற்காக அதற்கு அளவையும் ஏற்படுத்திவைத்திருக்கிறார். இவ்வித வாயுவுக்கு அதிபதியான வாயுதேவன் மானை வாகனமாகவைத்துக்கொண்டு வடமேற்குதிக்குக்கு அதிகாரத்தை அடைந்து விளங்குகிறான். இவனுக்கு பத்னியான அஞ்ஜனை என்பவளிடத்தில் ஹனுமார் அவதரித்து சிறு வயதிலேயே உதிக்கும் சூரியனைக் கனி என்று சாப்பிட முயன்றதையும் நாம் புராணங்களினால் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். இது போலவே-இந்த வாயுதேவனுக்குப் புத்திராகிய ஹனுமான் கிஷ்கிந்தையில் வஸித்து ஸ்ரீராமனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பக்தி செய்து கடலைத்தாண்டி சீதையைக்கண்டது முதலான அற்புதசெயல்களையும் அனைவருமறிந்தேயிருப்பார்கள். கர்ப்பத்தில் வளர்ந்துவரும் சிசுவுக்கு ஸம்பூரண அவயவங்கள் உண்டான உடனே வாயுவினுடைய ஒரு அம்சமானது அந்த சிசுயின் ஆன்மாவுடன் சேர்ந்து ப்ராணனை உண்டு பண்ணுகிறது. எப்பொழுது உலகத்தில் காற்று வீசாமல் நின்று விடுகிறதோ; அப்பொழுதே ப்ரளய காலம் நேர்ந்து விட்டதெனவே சொல்லலாம். மனிதர்களின் உடம்பில் ஓடி ஸஞ்சரிக்கும் வாயுவானது கோபிக்குமாகில் சரீரத்தை ஒரே கட்டாகக் கட்டி முடக்கிவிடும். கைகால்களை கொஞ்சமேனும் அசைக்கமுடியாது. உருவத்தை மாற்றி பலவிதமாய் கெடுத்துவிடும். அதற்காக, தயாநிதியாகிய பகவான் அனேகவித ஒஷதிகளையும் வைத்திய சாஸ்திரத்தையும் உலகில் நெடுநாளாய் அமைத்து காப்பாற்றி வருகிறார். வாயுவினுடைய வேகமானது இவ்வளவு என்று ஒருவராலும் நிச்சயிக்கமுடியாது. இவ்வித வாயுபகவான் (வாயுவிற் கதிபதியானவன்) உருவமில்லாதவன்

ஸ்பர்சத்தினலேயே அறியக்கூடியவன். காற்றிக்கு இன்னும் அனேக வித மஹிமைகளும் உண்டு.

THE REGISTRAR 23 OCT 1917 MADRA

மனோ உறுதி

(251-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பலயீனங்களை உலுக்கித்தள்ளு. உண்மை யென்னும் அகண்ட சூரியப் பிரகாசத்துள் வெளிப்படவேண்டும். பின் ஒவ்வொன்றும் வித்தியாசமாகவே காணும். நாம் ஒருவர்க்காக உண்மையான வழியைப் பற்றுதல் என்பதும் ஒருவர்க்காக அதனை விட்டுவிடுதல் என்பதும் கூடாது. நாம் ஜீவதிசையிலிருக்குமளவும் இந்நிலையிலேயே நிற்கவேண்டு மென்பதை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். நமக்கு பலமும் பிரகாசமும் கொடுக்கும்படி கடவுளைப் பிரார்த்திக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் நாம் சரியான பாதையில் அவரைப் பின்பற்றலாம். நாம் சரியான பாதையில் செல்லும்போது மத்தியில் இறந்துவிடுவோமோ என்ற கவலை நாம் அடையவேண்டியதில்லை. ஆனால் நாம் ஒருபொழுதும், நமது பலயீனத்தால் அவ்வழியைவிட்டு விடுதல்கூடாது.

மனம்தேகம் இரண்டிலும் உயர்வு தாழ்வுகளிருக்கின்றன. அக்காரணத்தால் நாம் எந்த விதத்திலும் மனத்தளர்வடைதல் கூடாது. நாம் அழுத்தமாயும் ஒரே நிலையாயுமிருக்கவேண்டும். பலவிதத் தொழில்களிலும் பழக்கந்தேடிக்கொண்ட ஒருவர் தான் முயற்சியாய்ச் செய்யும் தொழிலில் நல்ல லாபம் கிடையாவிடில் கிருஷி முதலியவைகளில் பிரவேசிக்கிறான். ஆனால் கிருஷிகனோ பல வருஷங்கள் மழையின்றியிருந்தாலும் தன் பயிர்த்தொழிலை விட்டுப் பிரிகிறதில்லை.

இதைப்போலவே ஒருவன் தெய்வீக அன்போடு சன்மிக்கிறான். அவனோ வேறொன்று மறிகிலான். மற்றொரு விதமான பக்தனோ அதை அடையும்படிச் சாதாரணமாய் முயற்சிக்கிறான். இதில் முன்னையனோ நூற்றுக்கணக்கான கஷ்டங்களைச் சந்திக்கினும் அவன் வாழ் நாள்களில் பெரும் பாகம் அனுபவித்தறியவே போராடுகிறான். தான் அதில் தவறினும் கடவுளிடத்துத்தான் கொண்ட அன்பை மாத்திரம் தவறவிடமாட்டான். இதில் பின்னையனோ தன் பாதையில் சொற்பத் தடையைச் சந்திக்கினும் மறுபடியும் பிரபஞ்சத்தில் திரும்பித்தான் கொண்டிருந்த அன்பு அலைப்புண்டு போகிறான். இதில் முதலாவான் அன்பு பரிசுத்த அன்பு. அவனன்புகொள்வது அவன் அன்பிற்காகவே. மற்றையனோ சுயநய முடிவிற்காகக் கடவுளை வணங்குகிறான். அவன் விருப்பங்கள் பூர்த்தியாகாதபோது தன் பக்தி மார்க்கத்தை கைவிட்டு விடுகிறான்.

இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்வது ஒரு நிலைப்பட்ட மனம் மெத்த அவசியம் என்பதே. அதுஇல்லாமல் மேலெழுதல் கூடியதல்ல. ஆதலால் பகிர்முக நோக்கின்பேரில் செல்லும் நம் பிராண சக்தியை நம்மால் கூடியவரையில் அதின் சார்பினின்றும் குறைக்க நாம் எப்போதும் முயற்சிக்கவேண்டும். பின் அந்தர்முக பலத்தை நாம் மேலுக்குமேல் அடைவோம். புகழ்ச்சி இகழ்ச்சிகளைப்பற்றியும் பிறர் வசனங்கள் செய்கைகளைப்பற்றியும் நமக்குக் கவலையில்லை. இவைகளில் அசைவற்று நிதானமாய்ச் செல்வோம். நம்மை பந்தரகிதராக்கிக்கொள்வதற்கு எந்த விதத் தளர்ச்சியுங்கூடாது. இவ்வாறு பகவான் கீதையில் கூறுவதையும் நம் நினைவிற்கொள்ளவேண்டும்.

எவ்வித நிலைமைகளாலும் பலயீனத்திற்கும், தளர்ச்சிக்கும் நம்மை ஒருபொழுதும் நாம் ஒப்புவித்தல்கூடாது. நம்நிலையில் நாம் எப்பொழுதும் ஓர் சுத்த வீரனைப்போல் ஜாக்கிரதையாய் நிற்போம். எழுந்து நில், நான் தைரியசாலி, நான் சுத்தமுள்ளவன், நான் தெய்வீகமுடையவன், எனத் தைரியமாய்ச்சொல். பலயீனங்களெல்லாம் உடனே கவிழ்ந்துபோம். சர்வ பந்தங்களும் மறைந்துபோம்- நீ ஆனந்தமும், சாந்தமும், திருப்தியுமுடையவனாய் ஒன்றையும் புறம்பே எதிர்பாராதே. உன் முழு எண்ணத்தையும் உள்ளே திருப்பு. உன்னுள்ளே பார். கடவுளின் ஞாபகத்தை உன் ஹிருதயத்தில் வை. அவரை இரவும் பகலும் வணங்கு. இந்த வாழ் நாளில் ஒருவர் செய்யக்கூடிய பெரிய காரியம் அதுவே.

உலக விஷயங்களில் உண்மையான சந்தோஷம் கிடையாது. இந்த உலகத்தில் எதுவும் உண்மையில்லாதிருக்கும்போது அது மாத்திரம் எப்படி யிருக்கமுடியும். சந்தோஷமும் வருத்தமும் மாயாரூபமானவை. அவை வந்துபோகும் தன்மை யுள்ளவைகள். அதிக நாள் நீடித்திருக்க முடியாது. ஆகையால் அவை சில நாள்களுக்குத்தான் என்று அறிந்தவனாய் அனுபவி. சுகதுக்கங்களில் பாதிக்கப்படாது தங்கும் ஒருவரே சுத்தவீரர் சாந்தமாயிரு. சாந்தம் ஒவ்வொன்றையும் நாளடைவில் ஜயிக்கும். தைரியமுள்ள சிப்பாய்களைப்போல் நம் நம்பிக்கையில் அழுத்தமாயிருக்கவேண்டும். தேகம் நீண்ட நாள்கள் தங்காது, ஆனால் ஆன்மா தங்கும், ஒழுக்கம் தங்கும். ஆகவே உன் ஒழுக்கத்தை கட்டி முடிக்க உன் கவனங்களை யெல்லாம் கொடு.

நீ பாபரகிதமும் பந்தரகிதமாயுமிருக்கிறாய். உன்னிடத்தில் உனக்கு நம்பிக்கையிருந்தால் அதைரியம் உன்னைப் பொருந்தாது. உன் ஜீவனின் ஒவ்வோர் அணுவும் அவ்வித நம்பிக்கை வைக்கும்படி செய். சந்தேகத்துடன் குறிப்பை யடைய முடியாது "தன்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்

லாத ஒருவன் நிரீசுரவாதியாயிருக்கிறான்." என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுகிறார். முதலில் உன்னிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்தாலல்லது கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கை அடைய முடியாதென்பதை அறி.

நம்தலைவர் நம்மை என்ன செய்தற்கு விரும்புகிறார் என்பதை நாம் அறியாதிருக்கலாம். ஆனால் நாம் அவருடைய குழந்தைகள் என்பதையறிகிறோம். மேலும் அவர் நமக்கு வழிகாட்டி ஆதரிப்பார் என்பதில் நாம் முழுநம்பிக்கையோடிருக்கலாம்; நமக்கு வேண்டுவதும் அவ்வளவு தான். உலகமுற்றும் நமக்கெதிராய் நிற்கட்டும். நாம் கவலைப்படுவதில்லை. தைரியமுள்ள சிப்பாய் போலும் நம்பிக்கையு முண்மையுமுள்ள வீரனைப் போலும் நாமிருக்க வேண்டும். மேலான யாகாதி காரியங்களைச் செய்யாமல் எந்தப் பெரிய காரியமும் நிறைவேற்றப் பட்டதில்லையாதலால் கன்மபாட்டை மிகச் சுத்தானது.

எழுந்திரு, விழித்துக் கொள். இந்த பகிர் முகத்தோற்றமான பிரபஞ்சத்தினின்று திரும்பிப்போ. உன்னுள்ளே தானே ஆழத்திலும் ஆழமாய்ச் செல். உண்மையான சாந்தியையும் சிரமசாந்தியையும் நீ அங்கே காண்பாய். சாந்தியை உன்னுள்ளேயிருந்து மாத்திரமே பெறவேண்டியது வேறெங்குமல்ல வென்றறிவாயாக. நாம் சாந்தியாயிருந்தாலன்றி எவ்விடத்தும் நமக்குச் சாந்தியைத் தரக் கூடியதில்லை. ஆகையால் உன்னுள்ளே தானே சாந்தியைப் பெறுதற்கு முயற்சி செய். பின் நீ பந்தரகிதப்படுவாய். பகிர் முகத் தொந்திரவுகள் உன் அமைதியை எப்பொழுதும் உடைக்காது. பயப்படாதே உன்னுள்ளத்தை நம்பு; மேலே போ. உண்மைக்காக சண்டையிட்டிறக்கும் சுத்த வீரரைப் போல் இறப்போம். அது ஆத்ம சாந்தியைத் தரும்

அச்சமின்மை

பரிசுத்தமாயும், தீர்மானமாயும், நாம் பயமற்று நின்றால் நம்பாதையிலிருந்து நம்மை ஒன்றும் வெருட்டி விட முடியாது. மனிதரில் சிலர் கெடுதலென்று சொல்வதற்காக மாத்திரம் நம்மூர்த்திகரவாழ்வை நாமேன் விட்டுவிடவேண்டும். இல்லை. இல்லை. நாம் அந்த விதம் செய்யக் கூடாது. உலக முற்றும் நமக்கு விரோதமானாலும் நம் அன்பின் மூர்த்திக்கு உண்மையுள்ளவர்களாய் இன்னும் அதிகமாய் அங்கு அசைவற்றிருக்க வேண்டும். இதற்காகவே நமக்குத் தைரியமும் தீர்மானமும் வேண்டும். ஒவ்வொன்றும் ஒற்றுமையாயிருக்கும் போது சுத்த வீரமுடைமையாய் காட்டலாம். ஆனால் உலக முற்றும் தனக்கு எதிரியாய் நடந்தாலுங்கூட அடி பெயர்த்து அழுத்தமாய் நிற்பதல்லவோ பரிசுத்த வீரம். இப்படி நேர்வதே ஆன்மசோதனை.

பூரண சாமர்த்தியமான ஒரு ஒழுக்கத்தை உருப்படுத்திக் கொள்ள நமக்கு அநேக விஷயங்கள் தேவை. நன்மை, தீமை, சுகதுக்கம், சந்தோஷம் வருத்தம் இவை இரண்டிரண்டின் வழியாகவே நாம் போக வேண்டும். சுக துக்கங்களால் பாதிக்கப்படாதபோது நம் முடிவை எட்டலாம். பின் நமக்கு புறத்தோற்றமான பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிப்பயமில்லை பிரபஞ்சத்தில் என்ன காரியமுள்ளது. அதில் உண்மையான சந்தோஷமில்லை யென்பது நமக்குத் தெரியும். இந்த வாழ்நாளில் கடவுளை அனுபவித்தறிய முடியாவிட்டாலுங் கூட வேண்டியதில்லை. விஷமென்று விலக்கிய இப்பிரபஞ்சத்திற்கு மாத்திரம் நாம் திரும்பிப்போவதாய் ஒரு போதும் நினைக்கக் கூடாது. எப்பொழுதும் இதனை நினை அது பூரண பலத்தைக் கொடுக்கும். பிரபஞ்சத்தை விலக்கிய ஒருவர் அல்லது வேறு விதமாய்ச் செல்லுமிடத்து, தன் ஒழுக்கத்தை உருப்படுத்த பிரபஞ்சத்தைக் கக்கித் தள்ளிய பிறகு திரும்ப அந்த ஊத்தைப் பண்டத்தை உருசிபார்க்க விரும்பினால் அதுஎவ்வளவு முட்டாள் தனம்! எவ்வளவு அறியாமை! எவ்வளவு பாதகம்! எவ்வளவு அவமானம்! இவை எவ்வளவு அவர் அடைந்திருக்கவேண்டும். உண்மையான வாழ்நாளிலும் பரிசுத்தமாய் வசிப்பதிலும் நிச்சயமான சந்தோஷம் கொஞ்சம் உண்டு. ஆனால் அதை வேறுவழியில் கண்டு கொள்ள முடியாது.

உற்சாகம் கொள். அளவுகடந்த பொறுமையோடு விளங்கு. பொறுமை எல்லாவற்றையும் செயிக்கும். அதிசயிக்கும் தீர்மானத்துடன் உண்மையான வாழ்நாளைப் பெறவேண்டியவளாய் "கர்வமுள்ள பிரபஞ்சமே அப்பாற்போ" நானுன்னை விரும்பவில்லை" உன்னுதவி எனக்கு வேண்டாம்" என உன் தைரியத்தோடும் பூரண பலத்தோடும் அடுத்தடுத்துச் சொல். எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உன் அறியாமையான இருள் விலகுகிற தென்பதையும் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உன் பரிசுத்த இருதயம் தெய்வீக அன்பினாலும் பிரகாசத்தினாலும் நிறைகிறதென்பதை நீ பார்க்கலாம்.

பயமா? யாருக்குப் பயம்? நாம் பயப்படுவதற்கு அங்கு என்ன இருக்கிறது. நம்சத்துருகட்கு நாம் முதுகு காட்ட முடியுமா? இல்லை. ஒரு பொழுதும் இல்லை? அடிமையாய் ஜீவித்து வாழ்வதிலும் கற்புடையார் போல் சாவோம். வீரரைப் போல் இறப்போம். தூய்மை கவசமும், ஞானவாளும் கற்புக் கேடயமும் கொண்ட நாம் தைரியமாய் சண்டை போடக் கூடும். அவை நமக்கே உரியன.

கமலத்தன்னை.

ராஜபக்தி.

(256-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

தன்னைக் கொல்லவந்த பாதகனைக் காப்பாற்றியது.

எதுகுலன் தன் வழியில் முக்கால்பாகமும் கடந்த பின்னர், குடிசைக்கு இன்னும் 4,5 நாழிகை வழிதூரம் இருந்தது. வெகுதூரம் வந்து விட்டபடியால் இனி வனபாலர் உபத்திரவம் இராதென்று எண்ணி, மான் வேட்டையாடலாமா வென்று சுற்றிலும் பார்த்தான். பக்கத்தில் ஒரு புதரும் அதன் மத்தியில் ஒரு கோனேரியும் இருந்தன. மான்கள் கோனேரியில் நீர் அருந்திப் புதரில் உல்லாசமாய்ப் படுத்திருக்குமென்றெண்ணிப் புதரை நோக்கிச் சென்முன். உடும்பைப் பக்கத்தில் அழைத்துக் கொண்டு சந்தடி செய்யாமல் செடிகளில் நுழைந்து, புதர்களைத் தாண்டி அப்பால் போகவே, மான் ஒன்றும் தென்படவில்லை. கோனேரிக்கரையிலே ரம்யமான புல்தரையின் மீது, ஜேடன் கருப்பண்ணன், அயர்ந்து நித்திரை போய்க் கொண்டிருந்தான். உடும்பு குலைக்க ஆரம்பம் செய்து விட்டது. உடனே எதுகுலன் அதை மௌனமாய் இருக்கச் செய்து, மெ[illegible]வாய்ப் பக்கத்தில் நெருங்கிப்பார்க்கவே, அவனுடைய வில் பக்கத்தில் நாணேற்றிவைத்திருந்தது. அம்புப் பெட்டியும் திறந்துகிடந்தது.

எதுகுலன், கருப்பண்ணன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, அம்புகளின் கூரிய முனைகளையெல்லாம் கழற்றி எறிந்துவிட்டு வில்நாணுக்கும் ஒரு பசையைத் தடவிவைத்தான். இப்பசையின் குணத்தால் நாண் அழுத்தியபோது அறுந்து போகும். அழுத்தாதவரையில் அப்படியே இருக்கும். பிறகு "இந்தப் பாவி என்னைத் தொடர்ந்து வந்தான் நேற்றையதினம். இன்று என்ன செய்வானே! இவன் வேட்டைக்கு வரவில்லையென்பது நிச்சயமாகிறது; ஏனென்றால் இவனுடைய நாய் பக்கத்தில் காணப்படவில்லை. மனிதனையாவது மிருகத்தை யாவது தொந்தரவுசெய்ய வேண்டுமென்று எண்ணி, இவன் வில்லை நாணேற்றி வைத்திருக்கும் பக்ஷத்தில், இவனுடைய பிரயத்தனம் ஒரு தடவையாவது தப்பிப்போகட்டும்.

அப்படித்தப்பாமல் அம்பை முடிக்கினும் மழுங்குண்ட அம்பு அதிக தொந்தரவு செய்யாதல்லவா? ஒருக்கால் தூங்கியெழுந்திருந்து என்னையே தொடர்ந்து வந்து எய்தாலும் நானும் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடுமல்லவா?——அட,! அடா!! இது என்ன விந்தை! அந்த அம்பினது முனையைக் கவ்விக் கொண்டுபோன காகம் என் கீழே விழுந்து புரளுகின்றது? ஆஹா! அம்பில் விஷத்தைத்தடவியிருக்கிருயே! அடே! கொடும்பாதகா! அவ்விஷ அம்பினல் எவர் உயிரைவாங்க எண்

ணியிருந்தாய் !!—இனி இப்பாதகனிடத்தில் நிற்பதும் பாவமே—" என்று இவ்வாறுமனதில் நினைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் குடிசையை நோக்கிச்சென்றான்.

கருப்பண்ணன் முகத்தைப்பார்த்தவுடனேயே அவன் கொலைகளவுக் கஞ்சாதவன் என்பதைக் கண்டிப்பாய்த்தெரிந்து கொள்ளலாம். சுமார் 50,60 அடிதூரம் போவதற்குள்ளாகவே, எதுகுலன் தன் நாய்குலைப் பதைக் கேட்டுத்திரும்பிப்பார்க்கவே, நாய் அதிவேகமாய் குலைத்துக் கொண்டே தன்னிடம் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தது. நடந்த சங்கதியென் னவெனில் கருப்பண்ணன் மடியில் இறைச்சித்துண்டுகள் இருந்தன. அவற்றைத் தின்னவேண்டுமென்று 'உடும்பு' அவன் அள்ளையில் முட்டித் துணியைப் பற்றியிழுத்தது. அதனால் கருப்பண்ணன் விழித்துக்கொ ண்டு உடும்பின்தலையில் ஒரு அடி கொடுத்தான். அந்த அடியை வாங் கிக்கொண்டு 'வள், வள்' என்று குலைத்துக்கொண்டு, உடும்பு எது குலனிடம் பறந்தோடி வந்தது. கருப்பண்ணன் நாயைபபின் தொடர்ந்து ஓடிவரவில்லை. ஆகையால் எது குலன் பின்னேதிரும்பிப் பார்த்தும் நாய் குலைத்ததிற்குக் காரணம் ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. சுற்றிலும் பார்த்தான் ; மனிதர்களும் தென்படவில்லை, மிருகங்களும் தென்பட வில்லை. ஆகையால் மறுபடி வழியைத் தொடர்ந்து வேகமாய் நடந்து போனான்.

தன் வீடு பக்க ப்க் கொண்டுவரவே, எதுகுலன், இனி வேட்டை யாடப் போவது மு ாதென் றெண்ணி, குடிசைக்கு இரண்டு நாழிகை வழிதூரத்தில்ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியில் சற்று இளைப்பாறுவோம் என் று உட்கார்ந்தான். உட்கார்ந்த சில நிமிஷத்துக் கெல்லாம் வழக்கப்படி மனோ ராஜ்யம் செய்யத் தொடங்கி மெய்மறந்து, யோசனையில் ஆழ்ந் தான். நிமிஷங்கள் பறந்தோடுகின்றன. எது குலதிலகனுக்குத் தெரிய வேயில்லை. தன் நிலைமையும், தான் போர் வீரனாய் அரசனிடம் சேரு வதும், எத்தனையோ தடவை சண்டை செய்வதும், அரசன் ஜயமடைவ தும், தான் மரியாதை பெறுவதும்,—கலாவதியை மறுபடி காண்பதும், அவள் தன்னை மேன்மையாய்ப் பேசுவதும் எவ்வழியில் யோசனை சென் றாலும் மறுபடியும் கலாவதியிடம் வந்து நிற்கின்றது என்றிவ்வாறான யோசனையில் தன் தற்கால நிலைமையே மறந்துவிட்டான். மனோ ராஜ்யத் தால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்தவர்களுக்கே தெரியும் அதன் உண்மை !!

பலநிமிஷங் களுக்குப் பின், மறுபடி உடும்பு குலைத்துக் கொண்டு தன்கால் களுக்கு இடையில் வந்து நின்று கொள்ளவே, வீரன் எது குலன், விழித்துக் கொண்டு, எழுந்து நான்கு புறமும் சுற்றிப் பார்த்தான்.

முன் போலவே ஒன்றும் புலப்படவில்லை. பத்திரமாய் இருப்பது நன்றென்று கருதி நொடியில் தன் வில்லுக்கு நாணேற்றி அம்பும் கையுமாய் நின்றான். உடும்பு சற்றேனும் நில்லாமல் சூலத்துக் கொண்டு கிழக்குப் பக்கம் முன் சென்றது. உடனே எதுகுலனுக்கு, இது ஏதோ கருப்பண்ணன் செய்யும் சூது தான் என்றும், அவன் கிழக்குதிக்கில் மறைந்திருக்கின்றான் என்றும், நிச்சயமாய்த் தோன்றிற்று. மறுபடி கிழக்கு திக்கில் கவனித்துப் பாக்கவே, மரங்களுக்கு இடையில் 10, 20 அடி தூரத்தில் மறைவில் நின்று கொண்டு, கருப்பண்ணன் தன் வில்லில் அம்பு தொடுத்து தன்னை எய்யக் குறிவைத்துக் கொண்டிருப்பது எதுகுலனுக்குத் தென்பட்டது.

எது குலன் பார்க்கும் போதேகருப்பண்ணன் நாணை இழுத்து அம்பை எய்து விட்டான். நாண் 'படீர்' என்று இரண்டாகத் துண்டித்து, வில்லின் மேல்பாகம் அவன் மோவாய்க் கட்டையைப் பிளந்து கொண்டு அப்பால் போயிற்று. அம்போகருப்பண்ணன் காலின் கீழேயே விழுந்து விட்டது. இதற்குள் உடும்பு அவன்மேல் பாய்ந்து கடிக்க வந்தது. தனக்குப் பட்ட அடியையும் கவனியாது கருப்பண்ணன் தன்வில்லால் நாயை அடிக்க முன் வந்தான். அதற்குள் எதுகுலன் இமைப்பொழுதில் விரைந்து வந்து, அந்த அடிநாயின்மேல் படாமல் தன் கத்தியால் தடுத்தான். "தடுக்கிறாயா போக்கிரிப்பயலே, உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்" என்றான் கருப்பன். "நான் உன் நாணைப் பசை பூசியிராவிட்டால், நீ இப்பொழுது என் உயிரை வாங்கி யிருப்பாய் தடையில்லை. இனி யென்ன செய்ய முடியும் உன்னால் !!" என்றான் எதுகுலன். "நான் உன்னைக் குறிபார்க்க வில்லையே, உன் நாயையல்லவா அடிக்க அம்பு தொடுத்தேன். அதை இப்பொழுதுதான் விட்டேனா பார்" என்று மறுபடி அதை அடிக்க வில்லை ஓங்கினான்.

"அடே! பொய் பேசும் பேதாய்! என்னையார் என்று எண்ணினாய்! நீ என்மீது அம்பு எய்யப்போவதைக் கண்ணார நான் கண்டும், இல்லையென்கிறாய்.—எனக்கு அஸ்திர சாஸ்திரம் தெரியாதென்று எண்ணினையோ—இருப்பினும் நீ என் நாயைக் கொல்வதென்னிமித்தம்? என் நாயையா குறிபார்த்தாய்! சரி! அதை நீ கொல்வதற்குள் உன் பிணத்தைக் கீழே உருட்டுகிறேன் பார்." என்று சொல்லிக் கொண்டே, ஒரு கூரிய அம்பை நாணில் ஏற்றிக்கொண்டு, "இவ்விடத்தை விட்டுத்திரும்பிப் பாராமல் ஓடு, ஓடு; ஒரு க்ஷணம் தாமதம் செய்தாலும், திரும்பிப் பார்த்தாலும் இதோ அம்பை எய்து விடுகிறேன் பார்" என்றான்.

எதுகுலன் தீர்மானமாய் எய்து விடுவான் என்று கருப்பண்ண

னுக்கு நிச்சயமாகவே, அவன் சொன்னபடி செய்வதே யுக்தமென்று திரும்பிப்பாராமல் புறப்பட்டான். எதுகுலனும், கருப்பன் தலை மறை வாய்ப்போகும் வரையில், வில்லும் கையுமாய் அங்கேயே நகராமல் நின்று கொண்டிருந்தான். தலை மறைந்தவுடன் தன் வழியே நடக்கத் திரும்பினான்.

அதற்குள் சூரியன் அஸ்தமித்து இருள் மூள்வதாயிற்று. கருப் பண்ணன் ஒருக்கால் தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவருகிறானோ என்னவோ என்று அடிக்கொருமுறை பின் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டேபோனான். கடைசியாய்க் கையெழுத்து மறையும் சமயத்தில், நடுவனத்தில் ஒரு வன் மரத்துக்கு மரம் ஒளித்துக்கொண்டு, தன்னை நெருங்குவதைக் கண்டான். "ஓ! ஹோ!! அப்படியா! கருப்பா! நீ மறுபடியும் வரு கிறாயா!! நல்லது! நல்லது!! உன்னை ஆட்டிவைக்கின்றேன் பார், இப் பொழுது!! யாருக்கு முதலில் கால் வலியெடுக்கிறதோ பார்ப்போம்!! இவ்வனாந்தரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றியடிக்கிறேன்! வாடா!—எங்கேயிருக் கிறாம் இப்பொழுது—" என்று தனக்குள்ளேயே எண்ணிக்கொண்டு, தான் நிற்குமிடத்தைச் செவ்வையாய் அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்தான். "ஆழ்வார் கேணியண்டையல்லவா இருக்கிறோம். நல்லது! பக்கத்தில் இருப் 'வேடன் தோப்பு? அங்கே யல்லவா எனது அருமைத் தம்பி ம்ஸன், கள்ளக்குழி வெட்டியிருக்கிறான்!! ஹா! ஹா!! பேஷ்! பேஷ!!" என்று தோப்பின் அப்பால் உள்ள திறந்த வெளியில் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

அப்பொழுது எதுகுலன் நின்ற விடத்துக்கும் தோப்பிற்கும் 300, 400 அடி தூரமிருக்கலாம். தோப்பில் மரமடர்ந்து இருப்பதையும், அதன் நடுவில் பல கள்ளக்குழிகள் இருப்பதையும் கருப்பன் மரம் மர மாய் ஒளிந்து வருவதையும், தான் திறந்த வெளியில் நடந்துபோனால் கருப்பன் தோப்பில் ஒளிந்து பின்தொடருவான் என்பதையும், அது தான் தனக்கு அநுகூலம் என்பதையும், ஒரு நொடியில் அறிந்து கொண்டவீர எதுகுலன், மனதில் இன்ன விதமாய்த் தான் காரியங்கள் நடக்கவேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்துகொண்டான்.

உடனே உடும்பைப் பக்கத்தில் அழைத்துக்கொண்டு தோப்பின் பக்கத்தில் உள்ள வெட்ட வெளியைத்தாண்டிப் போகிறவன்போல் குறுக்கே சென்றான். எதுகுலன் வெட்டவெளியில் நடக்கவே கருப்ப னுக்கு சந்தோஷமாயிற்று. "இனி நான் வருவதை இவன் எப்படி கண்டு கொள்வானோ பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். இப்பிராந்தியங்க ளுக்கு நான் முன்னே வந்ததில்லை. ஆயினுமென்ன மரங்களுக்கிடை யில் நரிபோல் நுழைந்து நுழைந்து சென்று அந்தப் பயலைக் கொல்லு கிறேன்" என்றெண்ணித் தோப்பினுள் புகுந்தான்.

கருப்பண்ணன் போனவழி எப்படியிருந்ததென்றால், அவனுக்கும் எதுகுலனுக்கும் நடுவே மரங்களுக்கிடையில் படுகுழிகள் கணக்கில்லாமல் இருந்தன. எதுகுலனுடைய சூழ்ச்சியை அறியாது கருப்பன் விரைவாய் ஒளிந்தொளிந்து வந்துகொண்டிருப்பதை, எதுகுலன் அறிந்ததும் "சரி! சரி!! வா! வா!! தம்பீ!! அது தான் எனக்கு வேண்டியது" என்று தன்னுள் நினைத்துக்கொண்டே முன்னினும் அதிவேகமாய் நடந்து போனான். தன்னைக்கண்டு சிறுவன் பயந்தோடுகிறான் என்றெண்ணிக் கருப்பன் துரத்திக்கொண்டுவந்தான். இது தான் எதுகுலன் வேண்டியது. படுகுழிகள் இருப்பதை அறியாது, பறந்தோடிவரும் கருப்பன் ஒரு குழியண்டை காலை வைக்கவே, மண் சரிந்து, தலை கீழாய்த் 'தொப்' பென்று உள்ளே விழுந்தான். கையில் வைத்திருந்த வில்முறிந்து துடையில் ஏறிற்று. 'கூ, கூ' என்று அலறினான் குழியிலிருந்து கருப்பண்ணன்.

"அதுபோதும் உனக்கு!! தெய்வம் சரியான தண்டனை கொடுத்தார்! கொலைக்கஞ்சாப்பிசாசே! பாப்பையன் எத்தனை நாழிகை குழியில் இருந்தானோ அத்தனை நாழிகை நீயும் குழியில் விழுந்து கிடந்தால் உனக்கு அறிவுவரும்; உன் ஆணவம் குறையும்; இனி என் வழியைத் தேடிக்கொண்டு வீடு போகிறேன்—வாடா உடும்பே! இனி வீடு சேருவோம்; வயிறு பசிக்கின்றது. அஹோபிலத்திறைவன் திருவருளால் இன்று நீயும் நானும் பிழைத்தோம்" என்று, நாயைக் கூட்டிக்கொண்டு, நடந்த விஷயங்களை நினைத்து நினைத்துச் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டும், தெய்வச் செயலாய்த் தான் பிழைத்ததற்கு ஸ்ரீசைலவாசியையும், அஹோபில நரசிம்மனையும், மனதில் தியானித்துக்கொண்டும், வீட்டிற்கு ஓட்டமாய் ஓடினான்.

குடிசையை நெருங்கவே ஹம்ஸப்பிரியனும் பாப்பையனும் எதுகுலனைத் தேடுவதற்காகப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். நல்ல வேளையாய் எதுகுலன் வந்துவிடவே, ஹம்ஸப்பிரியன் தமயனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். தன் அருமைத் தங்கை விசாலாக்ஷியையும், அலமேலுவையும் முத்தமிட்டுக்கொண்டபின், எல்லாரும் ஒருங்கே போஜனம் செய்த பின்பு, அன்று மத்தியானம் நடந்த விருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் விவரமாய் எடுத்துரைத்தான் எதுகுலதிலகன். எல்லாரும் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் பாப்பையன் எழுந்திருந்து "இப்பே! அவன் குழிலே!!' அவனை நான், வில்லு, கொல்றே" என்று புறப்பட்டான்.

"சீ! சீ!! அப்படிச் செய்யாதே: பையா!! அது தப்பு" என்றான் புன்சிரிப்புடன் எதுகுலன்.

“அடே! பாப்பையா நீ உட்காரு கதவண்டையில்: நீ ஜனங்களைக் கொல்லக்கூடாது” என்றாள் அலமேலு.

“அவன் எஜமான் கொல்ற: வரா: அவன் கெட்டவே”

“ஆனால் நீ அவனைக் கொன்றால் நீயும் கெட்டவன்தானே பிள்ளாய்!!” என்றாள் மறுபடியும் அலமேலு. இந்த நியாயம் அவனுக்கு விவரமாய்த் தெரியாவிட்டாலும் எஜமானியான அலமேலுவின் வார்த்தையைத் தட்டமுடியாமல் வாசற்படியண்டை உட்கார்ந்துகொண்டான்.

“சரி! ஆனால்!! இப்பொழுது அந்தப் பயலை என்ன செய்வோம்? அண்ணா” என்றான் ஹம்ஸன்.

எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. என் எண்ணம் என்னவெனில் இவ்வளவு கொடிய பாவியான அந்தப் பிசாசு படுகுழியிலேயே இரண்டு மூன்று நாள் விழுந்து கிடந்தால் பிறகு அவனுக்கு புத்தி வருமென்று எண்ணுகிறேன். பிறகு பாரிஜாதனுக்குச் சொல்லியனுப்புவோம்.” என்றான் எதுகுலன்.

“ஒரு தடையிருக்கின்றது அப்படிச் செய்வதற்கு, அவனுடைய வில் முறிந்து போயிருக்கலாம் என்கிறாய்: முறிந்து போனவில் அவன் தேகத்தில் எங்கேயாவது ஏறியிருந்தால் அவன் ஒரு நாளுக்குள்ளாகவே இறந்து போகக் கூடும். ஆகையால் இரண்டு மூன்று நாட்கள் அவனைக் குழியில் விட்டுவைப்பது எனக்கு இஷ்டமில்லை” என்றான் ஹம்ஸப்பிரியன்.

“நீ சொல்வதும் உண்மையே; அப்படியிருப்பினும் இருக்கலாம். அவன்போட்ட சப்தத்தையும், அவன் வேகமாய் விழுந்ததையும் பார்த்தால் ஒருக்கால் அடிபட்டிருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது. உண்மையாய் அவன் இறப்பதானல் அந்தப் பாவத்தையும் நாம் என் தலையில் சுமத்திக்கொள்ள வேண்டும்?” என்றான் எதுகுலன்.

“ஆகையால் இனிச் செய்யவேண்டியதை சொல்லுகிறேன். நாளை விடியற்காலம் நான் குதிரையேறிப் பாரிஜாதனண்டை சென்று நடந்தவற்றைச் சொல்லி அவனை அழைத்து வருகிறேன்.”

“செய், அப்படியே தம்பி! உன் புத்தியே புத்தி!! நானும் அதுதான் சரியான வழியென்று எண்ணுகிறேன்” என்றான் எதுகுலன்.

இரவில் படுக்கைக்குப் போகுமுன் வழக்கம்போல் தேவப் பிரார்த்தனை செய்யும்போது! அன்றிரவில் எதுகுலதிலகன் உயிர் பிழைத்து வந்ததற்காக இன்னொருமுறை அதிகமாய் ஈசனுக்கு மனதாறப் பிரார்த்தனை செலுத்தினர் குடிசை வாசிகளான நரசிம்மன் குழந்தைகள்.

ஹம்ஸப் பிரியன் சூரியோதயத்துக்கு முன்னமேயே புறப்பட்டு, ஜாமப் பொழுதுக்கு பாரிஜாதன் குடிசை போய்ச் சேர்ந்தான். பாரிஜாதனும்

சிறுவனைச் சந்தோஷமாய் வரவழைத்து, க்ஷேமசமாசாரம் பேசிய பின் ஹம்ஸன், நடந்த சமாசாரங்களை அவனுக்குத் தெரிவித்தான். பாரிஜாதனுடைய நியாயமும் பாப்பையனுடைய நியாயமும் ஒன்றாகவேயிருந்தன. "அந்த பொல்லாத கழுதை குழியிலேயே சாகட்டும்" என்றான். ஹம்ஸன்; அவ்விதம் செய்வது தப்பென்று பலமுறை தட்டிச் சொல்லவே, இரண்டு வனபாலர்களைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு, போஜனம் செய்தபின் ஹம்ஸப் பிரியனுடன் புறப்பட்டான் பாரிஜாதன்.

படுகுழியண்டை வரும்போது அஸ்தமித்து விட்டது. தாழ்ந்த குரலுடன் பலஹீனமாய்க்கருப்பண்ணன் அழுதுகொண்டிருப்பது அவர்கள் காதில் விழுந்தது. பக்கத்தில் சென்று "யார் ஐயா? உள்ளே" என்றான் பாரிஜாதன்.

"நான் ஐயா; நான்; நான்தான் கருப்பண்ணன்—வனபாலன்."

"உனக்கு அடிபட்டிருக்கிறதா?"

ஆமாம்; அடிபெலம்; நான் — விழும்போது — வில்முறிந்து — ஹா, ஹா—வில்முறிந்து, தொடேலே—ஏறிவிடுத்தைய்யா?—அப்பா, அப்பா!

"இன்னும் தொடேலேயே இருக்காவில்லு"

"இல்லே ஐயா பிடிங்குட்டேன்;—ஆனால்—இரத்தம் போச்சு—கொளமாத் தோங்கறது—அப்பப்போ—உசிர்போறதைய்யோ—" என்றான் அப்பாதகன்.

பிறகு தங்களுடன் கொண்டுவந்த ஏணியை நாட்டி, மெதுவாய் அவனை வெளியே எடுத்துப் போட்டனர். வலிபொறுக்கமாட்டாமல்அழுகின்றான் கருப்பன். மறுபடி இரத்தம் சேதமாகாமல் சரியாய்ப் புண்களைக் கட்டி குடிக்க ஜலமும் கொடுத்தனர். அதனால் சற்று வலிதீர்ந்து மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

"இப்பொழுது என்ன செய்வோம்? இவனை வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோவது தகாது: உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைக்கும் படுபாவி" என்றான் இரகசியமாய் ஹம்ஸனுடன், பாரிஜாதன்.

"நான் சொல்வதைக்கேள். இவர்கள் மூவரும் இங்கேயே இருக்கட்டும், நாம் இருவரும் வீட்டுக்குப்போவோம். குதிரைக்குக் கொள்ளுக் கட்டிய பின் வண்டியை ஓட்டிவந்து இவனை லக்ஷ்மணபுரிக்கு ஏற்றிக் கொண்டுபோவோம். நானும் உங்களுடன் கூட வந்து மறுபடி வண்டியை வீட்டுக்கு ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறேன். அப்படிச் செய்தால் தான் இவர்களுக்கு ஏதாவது சாப்பாட்டுக்கு வழியுண்டு, நமக்கும், க்ஷேமம்—" என்றான் ஹம்ஸப்பிரியன்.

"இரவெல்லாம் நீங்கள் தூக்கம் விழிக்க வேண்டிவருமே—" என்றான் பாரிஜாதன்.

"அதற்கென்ன செய்வது? அசௌகரியமே என்று பார்த்தால் வேலை எப்படி நடக்கும்."

அதுவே நேரான வழி யென்று பாரிஜாதனும் ஒப்புக்கொண்டு தன் வனபாலர்களை கருப்பனுக்குத் துணையாக நிறுத்திவிட்டு குடிசைக்குச் சென்றனர். குதிரையைப் பாப்பையன் வசம் ஒப்புவித்த பின் உள்ளே போய் எதுகுலதிலகனிடம் நடந்த சமாசாரங்களைச் சொன்னார்கள். "ஐயா! காரணமின்றி உம்மைக் கொல்ல வந்த கொடும் பாவி, முறிந்த வில் மார்பில் தாக்கி உடனே இறந்துபோயிருக்கக்கூடாதா? அதுவே தக்க தண்டனையாகும் அத்தகைய பாவிக்கு!! எப்படியிருப்பினும் அவனை நான் விடப்போகிறதில்லை. இவ்விஷயத்தைப் பிரதிநிதியாருக்குச் சொல்லி, உடனே நீக்கிவிடுகிறேன் அவனை வேலையிலிருந்து!!" என்றான் பாரிஜாதன்.

"யோசியாமல் அப்படி ஒன்றும் அவசரப்பட்டுச் செய்யக்கூடா தப்பா—பாரிஜாதா: உனக்கு இந்தக் கழுதைகளின் குணம் தெரியாது. எஜமானனுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஊழியக்காரனும் இருக்கும்பொழுதே இவ்வளவு தீங்கு செய்கின்றவனை வேலையின்றி எதேச்சையாய் விட்டு விட்டால் எத்தனை கொலை செய்யமாட்டான்: நமது வனத்தில் விபரீதங்கள் நடந்துவிடும். இத்தகைய பாதகர்கள் நமது கையின் கீழ் இருப்பதே நல்லது. உட்காருங்கள் சாப்பிடுவோம்; குதிரை கொள்ளுத் தின்ன இன்னும் இரண்டு நாழிகை பிடிக்கும். அதுவரையில் நிதானமாய் அவசரப்படாமல் பேசிக்கொண்டே சாப்பிடுவோம்." பாப்பையன் குதிரையை கவனித்துக்கொள்வான் என்றான் எதுகுலன். அப்பொழுது பாப்பையன் எதிரேவர, அவனைப் பார்த்து பாரிஜாதன் "ஐயா! இவன் தானே தாங்கள் குழியிலிருந்து வெளியேற்றிய செஞ்சுப் பையன்?" என்று கேட்டான்.

"ஆம்" என்றான் ஹம்ஸப்பிரியன்.

"சாவகாசப்பட்டால் இவனை ஒருதினம் என் குடிசைக்கு அழைத்துவாருங்கள்; அதனால் அநுகூலமுண்டு. ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் நீங்கள் வரக்கூடாமல், எனக்கு ஆள் அனுப்ப வேண்டுமானால் இப்பயல் பிரயோசனப்படுவான்" என்றான் பாரிஜாதன்.

"சரி அப்படியே செய்யலாம் பாரிஜாதா—நானா, இல்லையேல் ஹம்ஸனா, யார் உன்னுடன் வரவேண்டுமென்கிறாய் இப்பொழுது? சொல் உடனே" என்றான் எதுகுலன்.

"ஹம்ஸப்பிரியர் தான், ஆக்ஷேபணை யென்ன!! நான் வாங்கி வரும் வண்டி உம்முடைய தென்றும், ஹம்ஸருக்கும் உமக்கும் உள்ள சம்மந்தமும், அந்தப்பசங்களுக்குத் தெரியாமல் இருப்பதே மேலானது"

என்றான். பிறகு விசாலாக்ஷியைப் பார்த்து "தாயே! என் மனிதர்கள் காலைமுதல் ஒன்றுமில்லாமல் பட்டினிகிடக்கிறார்கள். ஏதாவது தர்மம் செய்கிறீர்களா?" என்று கேட்டான். விசாலாக்ஷி "தடையென்ன? மூன்று பேருக்கல்லவா? இதோ வண்டி கட்டுவதற்குள் தயாராய்க்கட்டி வைக்கின்றேன்" என்றாள்.

வண்டி கட்டினதும், சோற்று மூட்டையை வாங்கிக்கொண்டு, படுகுழியண்டைபோகவே, அவ்விடத்தில் கருப்பண்ணன் மற்ற இரண்டு வனபாலர்களுடனும் உஷாராய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவர்கள் மூவருக்கும் ஆகாரம் படைத்த பின்பு, பிரயாசத்துடன் அடிபட்டவனை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு நடு நிசிக்கப்புறம் லக்ஷ்மி மணபுரிபோய்ச் சேர்ந்தனர். ஹம்ஸப் பிரியனுடைய குதிரை அன்று வீட்டுக்கும் லக்ஷ்மி மணபுரிக்கும் மூன்று தடவை நடந்ததென்றாலும், மறுபடி வீட்டுப்பக்கம் திருப்பவே, சந்தோஷத்துடன் உருமிக்கொண்டு ஓரே ஓட்டமாய் வீடு வந்து நின்றது.

நமது பெண்கள் நிலைமை

161434

பெண்பால் சமூகத்தை நிகழ்த்துகின்றாள். ஆகையால்தான் ஹிந்து மதப்படி, கடவுளின் வல்லமை, அல்லது சக்தி பெண்ணுருவாகப் பேசப்படுகின்றது. ஆடவர்கள் எவ்வாறிருப்பினும் எத்தொழிலைச் செய்யினும் அவர்கள் தன்மைகளெல்லாம் பெண்பாலால்தான் அமைக்கப்படுகின்றன. சமூகத்தின் தன்மைகளை அமைப்பதில் பெண்பாலாரிடத்தில் என்னவோ ஒரு விசித்திர சக்தி இருக்கின்றது. அதன் மகிமையினால், தாயாகவும், தாரமாகவும், தமக்கையாகவும், தங்கையாகவும், வேறு எவ்வித உறவினளாகவும் மித்திரியாகவும் ஜீவர்களுக்கு நின்று, அவர்கள் குணங்களின் தன்மையையும் அவர்கள் வாழ்க்கையின் தன்மையையும் ஆக்குகின்றாள் பெண்பால். ஆகையால் சகோதரி சகோதரர்களே! வியப்படையாதேயுங்கள். பெண்தான் சமூகம் நிகழ்கின்ற தன்மைக்குக் காரணமாகின்றாள். இவ்விஷயத்தை இன்னும் சற்று விளக்கமாக விரிக்கலாம். ஆனால் நான் இந்த ஒரே வியாசத்துள் சொல்லவேண்டிய விஷயங்கள் பல இருக்கின்றன. ஆதலால் பெண்பால், சமூகத்தை நிகழ்த்தும் விதத்தைப்பற்றி மேற்சொல்லாது மேற் செல்லுகின்றேன்.

ஒரு நாடு உன்னதமடைந்தாலும் அல்லது தாழ்வடைந்தாலும் அந்த ஏற்றம் அல்லது வீழ்ச்சி அந்த நாட்டைச் சார்ந்த ஒவ்வொன்றிலும் பிரதிபலித்துத் தோன்றும். அவ்வாறிருக்க, சமூக நிகழ்ச்சித் தன்

மையின் காரணமாகிய பெண்பாலாரிடத்தில்தானு அது தோன்றுது? ஆம் அவசியம் தோன்றும். ஒரு நாட்டின் பெண்கள் நிலைமையை அறிந்து கொண்டால் அந்த நாட்டின் நிலைமையையே அறிந்து கொள்ளலாம். பெண்களிடம் அழகு, தூய்மை, கம்பீரம், கல்வி முதலிய நன்னலங்கள் துலங்கப்பெற்ற நாடு செழிப்பாயும் ஆநந்தமயமாயும் விளங்கும். இக் காரணம்பற்றித்தான் நமது கவிகள் ஒரு நாட்டின் சிறப்பைக்கூறும் பொழுது முக்கியமாய் நங்கையர்களைப் பற்றி விசேஷமாக வர்ணிக்கிறுர்கள்.

இப்பொழுது நமது தமிழ் நாட்டுத்தையலர்கள் நிலைமையைப்பற்றிக் கவனிப்போம். முதன் முதல், அவர்களது முக்கிய ஆசை, கொள்கைகள், ஆசாரங்கள் முதலியவைகளைப் பார்ப்போம். சுயநலம், மிக முற்றி வளர்ந்துள்ள சுயநலம், "யாருக்கு என்ன நேரிட்டபோதிலும், எந்தக் காரியம் எப்படிப்போயினும், நான், என் மகன், மகள், கணவன் முதலியவர்களும் என்னை மிக நெருங்கிச் சார்ந்துள்ளவர்களும் எவ்விதத்தாலாவது சௌக்கியமாக வாழவேண்டும். எங்களுக்கு அணுவளவேனும் இலாபகரமாயில்லாத, எங்களுக்குத் தினையளவேனும் இன்னலிழைப்பதாய்த் தோன்றுகிற எவ்விதக் காரியத்திலும் தலையிடவே கூடாது" என்பதாதிய கொள்கைகளை ஈனும் மிகக்கொடுமையான சுய நலக் கடலில் நமது பெண்கள் ஆழ்ந்திருக்கிறுர்கள். அவர்களுக் கேற்பட்டிருக்கும் ஆசாரங்களோ, அம்மம்மா! நினைக்க நினைக்க நிஜ தேசாபிமானிகள் நெஞ்சங்களைப் புண்ணுக்கி வருத்துகின்றன.

விளையாட்டுக் குழந்தைகளுக்குக் கல்யாணம், பத்துப்பன்னிரண்டு வயதுக்குமேல் பாலிகைகள் இல்லற முறைகளைப்பற்றிச் சகல உபதேசங்களும் பெற்றுச் சுய நலத் துவஜம் நாட்டிக் குடித்தனஞ் செய்தல், குழந்தைப் பெறுதல், ஐந்து வயது விதவை, எட்டு வயது விதவை, பத்துப் பன்னிரண்டு பதினைந்து பதினெட்டு இருபது முதலிய பல பருவங்களமைந்த விதம் விதமான விதவைகள், அவர்களுக்குரிய சிரோமுண்டணம், ஓர்வித உடைக்கட்டு, ஓர்வித போஜனக்கட்டு முதலிய பல பல கட்டுப்பாடுகள் ஆகிய இந்த ஆசாரங்கள் ஒருபால். குழந்தைப்பருவத்தில் விவாகமாகும் பாக்கியம் பெறுத பெண்ணே, 12 வயது 16, 18, 20, 25, 30, எத்தனை வயது வரையிலாயினுஞ்சரி அகத்திலேயே அடைபட்டு, அந்நிய புருஷரை ஜன்னல் வழியாகவும், திரைச்சந்து வழியாகவும் பார்த்துக்கொண்டு அடுப்பங்கரையில் அவிந்து புழுங்கிப்போயிருக்கும் தன் அழகிய உருவத்தை மாத்திரம் அந்நிய புருஷர் கண்களிற் படாத படி மறைத்திருக்க முயலுதல், இந்த நிர்ப்பந்தங்களினின்று விடுபடுநிமித்தமும் மற்றும் பல காரணங்களை முன்னிட்டும் தன் கழுத்தில் ஒரு புரு

ஷன் எப்பொழுது மாங்கல்யத்தைத் தரிப்பானே என்ற ஏக்கம், என்ப தாதிய ஆசாரங்களையும் வாழ்க்கையையும் அநுசரிக்கிருள்.

இவ்வித வாழ்க்கைக்கும் ஆசாரங்களுக்கும் காரணம்? ஸ்திரீ ஜாதியாரிடத்துக் கடுமையான அவநம்பிக்கையும் சந்தேகமுமே. விவாகமாகாத எந்தப் பெண்ணும் மதிற்சுவர்க் காவலின்றி தன் கற்பழியாதிராள் என்ற வெட்கத்துக்குரிய கொள்கையை உறுதியாகப் பற்றியிருக்கிறார்கள் நமது ஜனங்கள். ஐயோ! இதர தேசங்களில் மதிற்சுவர்க் காவலின்றி பலவிடங்களிலும் உலாவுகின்ற இலட்சக்கணக்கான கன்னிகைகள் அனைவரும் ஒழுக்கங் கெட்டவர்களா எனக் கேட்பின் "ஆம்" என்று கூசாது கூறும் விவேகிகளு மிருக்கின்றனர். இவ்வினவிற்கு, மற்றும் பலரோ, "மற்றத் தேசங்களின் கன்னிகைகளின் கற்பைக் காக்க மதிற்சுவர் அவசிய மில்லாமலிருக்கலாம். அந்த அநாவசியம் அவர்கள் தேசத்திற்குப் பொருந்தியது. நமது இந்திய நாட்டிற்கோ மதிற்சுவர் கன்னிகைகளுக்கு அத்தியாவசியகம், இந்த ஆவசியகம் நமது நாட்டிற்குப் பொருந்திய தாயிருக்கிறது" என்று கூறுகின்றார்கள். இவ்வுத்தரத்தைச் சற்றுக் கவனிப்போம்.

இதரதேசத்துக் கன்னிகைகளைவிட நமது நாட்டுக் கன்னிகைகள் உள்ளப் பரிசுத்த முறுவதிலும் நிறைகாத்துக்கொள்ளுந் தன்மையிலும் மிகக் குறைந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். கோஷாத்திரையால் மூடப் பெருத ஆசாரங்களை நாம் அனுஷ்டித்தால் ஐயோ! "மானக்கேடும் விபசாரமும் நமது சமூகமுழுவதும் பாவிப் பெருங்கேட்டை விளைவிக்கும்" என்றேற் படுகின்றது. சகோதரி சகோதரர்காள்! இது முற்றுந் தப்பான அபிப்பிராயம். இவ்வாறு உரைத்த தற்காகப்பலரும் என்னை வெறுத்து நிந்திக்கக்கூடும்; ஆனல் எல்லோரும் அமர்ந்து ஆழ ஆலோசித்துப்பாருங்கள். ஒரு பெண்ணின் குண ஒழுக்கங்கள் அமைவதற்கு அவள் பெற்றோர்கள், முக்கியமாய் அவள் தாய், அவளை வளர்க்கும் முறையும், அவள் பெறும் கல்வியுந்தான் காரணம். மதிற்சுவரும் படுதாக்களுமல்ல. ஒரு தனி மதத்தாரை ஒரு தனிக் கொள்கையாரை, சற்றுந்தாக்காமல் பொதுவான விரிந்த நோக்குடன் வெகு ஜாக்கிரதையாக, மிகு நுண்ணறிவோடு தன் உயர்ந்த நூலை எழுதியிருக்கிற திருவள்ளுவரே என்ன சொல்லுகிறார்.?

"சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை."

ஆகையால் மங்கையர் கற்பிற்கு, தக்க காவல் மதிற்சுவரல்ல. அன்றியும் நமது சக்தியையும் பெருமையையும் நாம் நன்ருய் அறிந்து கொள்ளவில்லை. சீதை, பாஞ்சாலி, சந்திரமதி, தமயந்தி, சாவித்திரி, நளாயினி,

வாசுகி, ஔவை, தடாதகைப்பிராட்டி, மங்கையர்க்கரசி, காரைக்காலம்மையார் என்ற புனிதவதி, மிகச் சமீப காலத்திலும் சிநேகலதை, வள்ளியம்மை முதலிய எத்தனையோ உத்தமிகள் உதித்து வாழ்ந்த நாடு இது. தோகையர் தூய்மையோடிருக்குந் தன்மை ஏனைய தேசங்களைவிட இந்தத் தேசத்திற்கே விசேஷமாக இசைந்தது. ஆனால் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக நமக்குள் ஏற்பட்ட ஆசாரங்களால், சமூகத்தின் தன்மையை அமைக்கும் சக்திவாய்ந்த ஸ்திரீ ஜாதியை இழிந்தவர்களாக நாம் கருதிவிட்டோம், அவர்களிடம் எப்பொழுதும் அவநம்பிக்கையும் சந்தேகமும் கொண்டவர்களாயினோம். "தற்காலம் பதிவிரதை, பரிசுத்தமான பெண் ஜகத்தில் இல்லவேயில்லை," ஆலகால விஷத்தையும் நம்பலாம்... ......சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தியங்கி விழிப்பரே" "பத்துவயதுக்கு மேல் பறையனுக்கேனும் பெண்ணைக்கொடு" "சாதம் சமைக்கவும் ஜனத்தொகை பெருக்கவுந்தான் பெண்பிறந்தாள்." என்பனவாகிய மொழிகள் நமது உயிர்க்கொள்கை களாயின.

ஐயோ அம்மா! இவைகள்தாம் உண்மையில் நமது தற்காலத் தாழ்ந்த நிலைமைக்குக் காரணம். வீணாக என்னென்னவோ காரணங்களைச் சொல்லி நோவானேன்? தேசத்தின் செழுமை, ஜனங்களின் தேகப்பொலிவு, கம்பீரம், சித்தத் தெளிவு, மனத்தூய்மை, மனத்திடன் முதலிய நன்னலங்கள் க்ஷீணித்து பெரும் பரிதாபத்திற் குரித்தான மூதேவி மயத்தில் யாவும் முயங்கியிருப்பதற்கு மூலகாரணமென்ன! சமூகம் நிகழ்கின்ற தன்மைக்குக் காரணமாயிருக்கும் பெண்பாலார் மிகக்கொடுமையான சுயநலக் கடலில் ஆழ்ந்து, சமூகத்தின் கடுமையான அவநம்பிக்கைக்கும் சந்தேகத்திற்கும் பாத்திரமாகி, விசால சித்தங்கொண்டோர் தூதூ வென்னிகழ்தற்குரிய, வெறும் வெட்கத்துக் குரிய பல விசித்திரக் கொள்கைகளுக்கும் ஆசாரங்களுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உட்பட்டிருப்பதே. இனி, அவர்கள் நிலைமையின் மற்றொரு பகுதியைப் பார்ப்போம் :—

கல்வி ! கல்வி. அது ஒரு அற்புத விஷயம். அது அறிவிற்குக்கண். சமூகத்திற்குக் கண் பெண். ஆகையால் அந்தக் கண்ணாகிய கல்விக்கும் இந்தக் கண்ணாகிய பெண்ணுக்கும் நமது நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் சம்பந்தத்தை ஆராய்வோம். "அடுப்புக்கட்டிக்கு அழகு வேண்டுமா ! சமையலறையில் சட்டி சுரண்டுகிறவளுக்குச் சாஸ்திர மென்னத்திற்கு ! எண்ணறக்கற்று எழுத்தற வாசித்தாலும் பெண்புத்தி பின்புத்திதானே, என்றவாறு இந்த நிர்ப்பாக்கிய நாடெங்கும் வியாபித்திருந்த கேடுகெட்ட மொழிகளும் கொள்கைகளும் வரவர வலிகுன்றிட, அவைகளின் பொய்மையை ஜனங்கள் உணர்ந்து வருகிறார்களென்பது மெய்யே. பெண்கள் கற்கக்கூடாது என்ற கொள்கையினோர் அதிதூரிதமாகக் குறைந்து வருகிறார்

கள். தங்கள் ஆண்குழந்தைகளை மாத்திரம் பாடசாலைக்கனுப்பிப் பெண் குழந்தைகளை அனுப்பாதிருக்கும் பெற்றோர்களின் தொகை குறைந்து வருகின்றது. ஆனால் படித்தவர்களென்று சாதாரணமாக அழைக்கப் படுகின்ற நமது பெண்கள் யதார்த்தத்தில் அடைந்துள்ள கல்வியறிவின் அளவை நிர்ணயித்துப்பார்க்கலாம்.

படிக்கிற பெண்கள் சாதாரணமாகப் பத்துப் பன்னிரண்டு வயது வரையில்தான் படிக்கிறார்கள். அதற்கு மேல்தான் அவர்கள், கல்யாண தக்ஷிணை கொடுக்கல் வாங்கல்கள், கல்யாணச்சடங்கு, சாந்திச்சடங்கு, கணவனோடு வாழ்தல், மாமி மருகி மனஸ்தாபங் கள், சீமந்தச் சடங்கு, பிரசவச் சடங்கு முதலிய வியவகாரக் கல்விகளில் பாண்டித்தியம் பெற்று இல்லறம் நடத்துவதற்காவது அல்லது அஞ்சி ஒடுங்கி அடுப்பங் கரையில் அவிந்து புழுங்கி ஏங்கியிருப்பதற்காவது தங்கள் வாழ்க்கையை அர்ப்பணஞ் செய்ய வேண்டுமே. ஆகையால் எப்படிப் படிக்கமுடியும்? எங்கே படிக் கிறது? ஐயோ! அம்மணீ! கல்விக்கரசியாகிய சாரதே! இவ்விஷயங்களை நினைக்க நினைக்க எனக்கு என்ன ஆத்திரம் பொங்குகிறதம்மா! பாட்டு, படிப்பு, விளையாட்டு முதலியவைகளிலேயே முற்றும் மூழ்கியிருக்க வேண்டிய ஆநந்தமயமான மிகப்பாலிய பருவத்திலேயே முற்கூறிய இல்லற வியவகாரங்களை எங்கள் பெண்களுக்கு உபதேசித்து அவர்களை அவைகளில் தள்ளிவிடுவது, அவ்வாறு தள்ளிவிடப்பெறாத கன்னிகை களைச் சிறையிலடைத்து நிர்ப்பந்திப்பது முதலிய வழக்கங்களையெல்லாம் தொலைத்து, ஏ தாயே! உன் புத்திரிகளாகிய தமிழ் நாட்டுப் பெண்களைத் தக்க அந்தஸ்திற்கும் உன்னத வாழ்விற்கும் எப்பொழுது உயர்த்து வையோ? ஆ இதென்ன விநோதம்! நமது நங்கையர்க்கேற்பட்டிருக்கும் ஆசாரங்களை முன்னமே சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் கல்வி யின் நிலைமையை ஆராயப்புகுந்தால் மீண்டும் இந்தப்பேனா என்னை அந்தப் பழைய ஆசார விஷயத்திற்கே இழுக்கின்றதே.

சகோதரி சகோதரர்கள் சற்று மன்னிப்பார்களாக. சரி—இனி இப் பொழுது எடுத்துக்கொண்ட பெண் கல்வியைப்பற்றியே பேசுவோம்.— படிக்கிற பெண்கள் சாதாரணமாய்ப்பத்துப் பன்னிரண்டு வயது வரை யில் தான் படிக்கிறார்கள். அதுவரையில் அவர்கள் என்ன கற்கின்றார் கள்? சுயபாஷையைப் படிக்கவும் எழுதவும், இலக்க கணிதம், பூகோள சாஸ்திரம், தேசசரித்திரம் இவைகளில் சொற்ப ஞானமும், தையல் முத லிய சித்திரத்தொழில்களில் சிறிது விற்பனமும், சில சமயம், "c, a, t, cat பூனை," "d, o, g, dog நாய்" என்று சிற்சில இங்கிலீஷ் வார்த்தை களை எழுத்துக்கூட்டவும் வாசிக்கவும் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். சிலச்

சில பெற்றோர்கள் தங்கள் புத்திரிகளுக்குப் பிரத்தியேகமாக வீட்டில் உபாத்தியாயரமர்த்திச் சங்கீதமும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறார்கள்.

இவர்கள் பெறும் சங்கீதஞானத்தின் அளவையும் சற்று நிர்ணயித்து விடுவோமே. அதாவது, சங்கீதத்தின் உபக்கிரம (ஆரம்ப) சித்தாந்தங்களிலும், சில காலமாக நவீனமாக முளைத்திருக்கும் ஹார்மோனியம் என்ற பெருநாத வாத்தியம் வாசிப்பதிலும் சிறிது ஞானமே. இந்த விஷயமாக சில வார்த்தைகள் கூறச் சமயம் வாய்த்திருப்பதால் அதை உபயோகிக்கின்றேன். இந்த இடத்தில் இந்தப் பேச்சு அனாவசியமென்று ஒருகால் கொள்ளுவோராது க்ஷமிப்பைக்கோரியே கூறலாகின்றேன். இசைக் கருவி விற்பனம் பயிலும் நமது பெண்களில் பெரும்பான்மையோர் ஹார்மோனியமே பயில்கின்றனர். பிடில் என்னும் கருவியில் பயில்வார் சிலர்.

ஆனால், என்றுந் தெவிட்டாத அமிர்தத்தைச் செவிகளில் ஊற்றுகின்ற நிகரற்ற நுண்ணிசையைத் தரும் வீணை என்ற நமது பண்டைக் காலத்துக் கருவி வாசிக்கப் பழகும் பெண் ஒருவருமே இல்லையென்றுஞ் சொல்லிவிடலாம். வீணை நாதத்தைக் கேட்டிருப்பவர்களுடைய தொகையைக் கணக்கிட்டால் விரைவில் விரல்விட்டெண்ணி விடலாம். ரவிவர்மன் என்ற சித்திரன் வீணையைத் தாங்கி விளங்கும் சரஸ்வதிபடம் சித்திரித்திராவிடில், வீணையின் உருவங்கூட நமது ஜனங்களின் மனத்திற் படிந்திராது.

தற்காலம் 'நாவல்கள்' என்ற கட்டுக்கதை எழுதுவோர் சிலர் தங்கள் கதைகளில் வீணையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். அதைக் காண்பாரிற் பலர் என்ன கருதுகிறார்கள்? இந்த உலகத்தில் அடைதற்கரிய பாரிஜாத மலர், கற்பக விருட்சம், காமதேனு முதலியவைகளை அமைத்து உற்சாகக் கதைகள் எழுதுவதுபோல் வீணையையும் கதையிற் சேர்த்து எழுதியிருப்பதாகத்தான் கருதுகிறார்கள். ஒருகால் அக்கதைகளின் ஆசிரியர்களும் அவ்வாறு தான் கருதி எழுதினார்களோ என்னவோ! ஐயோ வீணையே! சரஸ்வதி தேவியின் பிரியாத் தோழியே! உன்னையும் மறந்த மாந்தர்களின் மதி என்ன மதியோ! நீ மீண்டும் இந்த நாட்டுப் பெண்கள் மடியிலும் கரங்களிலும் அழகுறத் தவழ்ந்து விளையாடுவது எக்காலத்திலோ? எக்காலத்திலா! சமீபகாலத்தில்தான் என்று என்னவோ ஒன்று என் சித்தத்திற் பேசுகின்றது.

சகோதரிகளே! சங்கீதம் பயிலும் சகோதரிகளே! வீணையை ஆதரித்து அதற்குப் புதிய உயிர் கொடுத்து அதனோடு குலாவியிருங்கள். அஃதொன்றே நமது நிலைமை உயர்வடைவதற்குப் பெரியதோர்மங்களச் சகுனமாகும். வீணையை வாசிக்கக் கற்றுக்கொள்வது அநேகமாக அசாத்தியமான காரி

மென்றும் சங்கீத சாஸ்திரத்தில் மிகச்சிறந்த ஞானமுடையவர்களே சரி கம,பத,நிச என்ற சரளி வரிசையை வாசிக்கக் கற்றுக்கொள்வதற்கு மாத்திரம் பன்னிரண்டு வருஷங்களாகும் என்று பல கதைகள் இக்காலத்தில் பரவி யிருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றி அதைரியப்படாதேயுங்கள். வீணைப்பயிற்சி பிடில் பயிற்சியைவிட அதிகச் சுலபமானது. ஹார்மோனிய மவ்வளவு சுலபமான தென்றுஞ் சொல்லலாம். ஆனால் வீணை அளிக்கும் இசையின் இன்பத்தை மாத்திரம் எந்த இசைக் கருவியும் கொடுக்க வியலாது.

பருவக் காற்றுகளும் ஜல வோட்டங்களும்

போன பாடத்தில் சொல்லியபடி, காற்று நமது அறைகளில் உலாவி வருவது போலவே, உலகத்திலும் இடம் பெயர்த்து வீசுகின்றது. பூமியின்மேல் அதிக உஷ்ணமான பாகமானது (Torrid zone) உஷ்ண மண்டலம் என்பது, உங்களுக்குத் தெரியுமே. இப்பிரதேசம் பூமத்திய ரேகையான (Equator) ஈக்வேடர் என்னும் கோட்டுக்கு வடக்கேயும் தெற்கேயும் முறையே $22\frac{1}{2}$ டிக்ரி பரவியுள்ளது. இவ்வுஷ்ண மண்டலத்தில் சூரியன் அதிக உஷ்ணமாய்க் காய்வதினால் இவ்விடத்தில் உள்ள வாயுவும் உஷ்ணமடைகின்றது. உஷ்ணமானவாயு கிரமப்படி மேலே கிளம்புகின்றது. அப்பால் வடக்கேயும் தெற்கேயும் உள்ள குளிர்ந்த தேசங்களிலிருந்து சீதளமான காற்று உஷ்ண மண்டலத்தை நோக்கி வீசத் தலைப்படுகின்றது. மேலே போன உஷ்ணமான காற்று துருவப் பிரதேசங்களை நோக்கிச்சென்று, அங்கே செல்வதற்குள் குளிர்ந்து, திரும்பவும் உஷ்ணப் பிரதேசத்தை நோக்கி வருகின்றது. இவ்வாறு வாயு பூமியைச் சுற்றிக்கொண்டே யிருக்கின்றது.

அப்படியானால் வாயுமண்டலத்தில் மேல் பாகங்களில் காற்று துருவப் பிரதேசங்களை நோக்கி வடபுறமாயும் தென்புறமாயும் ஓடவேண்டுமல்லவா? வாயு மண்டலத்தில் கீழே துருவப்பிரதேசங்களிலிருந்து வடக்கிலிருந்து தென் முகமாயும், தெற்கிலிருந்து வடமுகமாயும் குளிர்ந்தகாற்று வீசவேண்டுமல்லவா? ஆம், உண்மையே. ஆனால் ஏன் காற்றின்திசை பல தடவைகளில் மாறுகின்றது? எப்பொழுதும் ஒரே திசையிலேயே வீசுவதில்லையே? ஏன், என்றால், காற்று வீசும்போது, பூமியின் மீதுள்ள மலை, குன்று, இவற்றால் தடுக்கப்பட்டு திசைமாறுவதுண்டு. தவிரவும் பூமி சதாமேற்குப் புறமிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் சுழல்வதால் வடதுருவப் பிரதேசத்திலிருந்து உஷ்ணமண்டலத்தை நோக்கி வரும் வடகாற்று வடகிழக்கு திசையிலிருந்து வருவதுபோல் தோன்று

கிறது. அதுவேபோல், தெல் துருவங்களிலிருந்து உஷ்ணப் பிரதேசத்தை நோக்கி வீசும்காற்று தென்கிழக்கிலிருந்து வருவதுபோல் தோன்றும். இவை பருவங்கள் தப்பாமல் வீசுவனபற்றி இவற்றிற்கு வடகிழக்குப் பருவக் காற்றென்றும் (North East trade winds) தென்கிழக்குப் பருவக் காற்றென்றும் (South East trade winds) பெயர்.

சமுத்திர ஜலத்தில் கன்வெக்ஷன் ஏற்படுவதாலும், பருவக்காற்றுகள் சமுத்திரங்களின்மீது வீசுவதாலும், சமுத்திரஜலம் நிலையாய் ஓரிடத்திலேயே நில்லாமல் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. இவ்விதமாய் சமுத்திரஜலம் இடம் பெயர்ந்து ஓடுவது சில விடங்களில் மிகத்தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. நமது மதராஸ் சமுத்திரக் கரையில் வருஷத்துக்கு வருஷம் மணல் அதிகமாய்க் குவிந்து போவதற்குக் காரணம் ஜலவோட்டமே. இந்துமஹா சமுத்திரத்திலிருந்து கோடை மழைக்காற்றான தென்மேற்குக் காற்று வீசும்போது (S. W. Monsoon), அது சமுத்திர ஜலத்தையும் வேகமாய் ஓட்டிக்கொண்டு வருவதால், நமது மேற்குக் கரையிலும், கிழக்குக் கரையிலும் மணல் ஏராளமாய்க் குவிகின்றது. அதனால் மேற்குக்கரையில் உள்ள துறைமுகங்களில் மணல் நிரம்புகின்றது. மதராஸ் பக்கத்திலும் சமுத்திரம் ஆழமற்றிருப்பதற்கும் காரணம் அதுவே. கல்கத்தாவுக்கு அடுத்த ஹூக்லி துறைமுகங்களில் கங்காநதி கொண்டுவரும் சேறும், சமுத்திர ஜல ஓடை கொண்டுவரும் மணலும் கூடுவதினால் அடிக்கடி அத்துறை முகங்களில் சேறெடுக்க வேண்டியதாகிறது. இந்துமஹா சமுத்திரத்தில் இது போன்ற இன்னும் எத்தனையோ ஜலவோட்டங்கள் இருக்கின்றன.

அட்லாண்டிக் மஹா சமுத்திரத்திலே மெக்ஸிகோ என்னுமிடத்திலிருந்து ஒரு ஜலவோட்டம் புறப்படுகிறது. அதற்கு கல்ப்ஸ்டிரீம் (Gulf Stream) என்று பெயர். புறப்படும் இடத்திற்குச் சற்று அப்பால் "இவ்வோடத்தின் அகலம் சுமார் 40 மைல்; ஆழம் 8000 அடி; உஷ்ணம் 85 டிகிரி; இத்துணை பெரிய ஜலவோட்டம் வடக்கே ஆர்டிக் (Arctic) பனிக்கடல் வரைக்கும் ஓடுகின்றது."

இதற்கு மாறாக் குளிர்ந்த கனமான ஜலம் துருவப் பிரதேசங்களிலிருந்து புறப்பட்டு உஷ்ண தேசங்களுக்கு வருகின்றது. Labrador ஜலவோட்டம் மேற்சொன்ன கல்ப் ஸ்டிரீம் ஜல வோட்டத்தை எதிர்த்து வருகிறது. குளிர்ந்த துருவஜலம் கீழேயும், உஷ்ணமான கல்ப் ஸ்டிரீம் மேலேயும், ஓடுகின்றன. இன்னும் இவ்வாறான எல்லாஜலவோட்டங்களையும் பற்றி நாம் இங்கே விவரமாய்ச் சொல்ல முடியாது.

வெள்ளைப் பூனை

(23-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ராஜ குமாரனுக்கு ஒரு வருஷம் முடிவுக்கு வர இன்னும் மூன்று நாட்கள்தா னிருக்கின்றன வென்பது ஞாபகம் வந்தது. மேலும் 'என் அரண்மனைக்குப் போவதற்கு சத்திரத்தில் என் சகோதரரைச் சந்திக்க வேண்டும்' என்று நினைத்தான். ஆனால் வெள்ளைப் பூனையைவிட்டு அகல மனம் வரவில்லை. ஏனெனில் இவனுக்கு அப் பூனையிடத்தில் வர வர, அன்பு அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது, 'நமக்கு வேண்டிய அழகான நாய் இன்னும் கிடைக்கவில்லையே! மூன்று தினங்கள்தான் இருக்கின்றன. என்ன செய்வோம்' என்று மனவருத்த மடைந் திருந்தான்.

வெள்ளைப் பூனை ராஜகுமாரனது முகத்தில் விசனக்குறி யிருப்பதை அறிந்துகொண்டு, 'ராஜ குமாரா! நீ ஏன் இப்பொழுது சந்தோஷ முள்ளவனாகத் தென்பட வில்லை? தயை செய்து சொல்' என்றது.

'எனது பிரியமுள்ள வெள்ளைப் பூனையே! உன்னை விட்டுப் பிரிந்து போக வேண்டுமே என்ற துக்கம் எனது மனதில் குடி கொண்டிருக்கிறது. உன்னையே நான் விரும்புகிறேன். நீயோ ஒரு பூனையாக விருக்கிறாய். நீ ஒரு அழகுள்ள ஸ்த்ரீயாய்விடு, அவ்விதம் முடியா விட்டால் என்னையும் ஒரு பூனையாகச் செய்து விடு. நாமிருவரும் சுகமாக இங்கு வசிப்போம்' என்றான் ராஜ குமாரன்.

வெள்ளைப் பூனை ராஜ குமாரன் சொன்னதைக் கேட்டுப் புன்னகை செய்தது. ஆனால் பதிலொன்றும் சொல்லவில்லை.

பின்பு ராஜ குமாரன் தன் தகப்பனார் அதிசயமான ஒரு வஸ்துவை விரும்புகிறார் என்று சொன்னான்.

வெள்ளைப் பூனை அவ் வஸ்துவைச் சொல் என்றது.

ராஜ குமாரன் 'என் தகப்பனார் அதிக அழகுள்ள ஒரு சிறியநாய் வேண்டும் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்' என்றான்.

வெள்ளைப் பூனை 'எனது பிரியம்வாய்ந்த நண்பனே! இந்த விதையைப் பார்! உனக்கு வேண்டிய வஸ்து இதிலிருக்கிறது' என்று சொல்லி அந்த விதையை ராஜ குமாரனுக்குக் காட்டியது.

ராஜ குமாரன் பூனை சொல்வதைக் கேட்டு வியப்புற்றான். பின்பு அந்த விதையை எடுத்து தன் காதுக்குள் வைத்துப் பார்த்தான். நாய் குலைப்பதைக் கேட்டு அதிசயித்தான். அப்பொழுது ராஜ குமாரனுக்கு உண்டான சந்தோஷத்திற் களவில்லை. வெள்ளைப் பூனைக்கு வந்தனமளித்துவிட்டு 'நான் போய் வருகிறேன். எனக்கு உத்திரவுகொடு' என்று பூனையைக் கேட்டான்.

பூனை விசனத்துடன் ' சரி போய், வா' என்றது.

ராஜ குமாரன் துரிதமாக ஒரு குதிரைமீது சவாரி செய்து தன் ஊருக்கு சமீபத்தில் வந்தான். தான் முதலில் தன் சகோதரரைச் சந்திப்பதாகச் சொன்ன சத்திரத்திற்குப் போனான். அவ்விடத்தில் தன் சகோதரர் இன்னும் வரவில்லை. ராஜ குமாரன் பத்திரமாக அந்த விதையை மூடி வைத்துக் கொண்டு சத்திரத்திற்கு வெளியில் போனான். அங்கொரு கடையில் விகாரமுள்ள நாயொன் றிருந்தது. அதை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு சத்திரத்திற்கு வந்து போஜன முண்டு சிறிது நேரம் நித்திரை செய்தான்.

இவனுடைய சகோதரர் இங்கு வந்தார்கள். ஒவ்வொருவ னிடத்திலும் ஒரு அழகான சிறிய நாயிருந்தது. இவர்கள் தங்கள் சகோதரனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, தாங்கள் கொண்டுவந் திருக்கும் அழகு பொருந்திய சிறு நாய்களைக் காட்டினார்கள். இளைய ராஜ குமாரனே தான் வாங்கின விகாரரூபமுள்ள நாயை அவர்களுக்குக் காண்பித்தான். அவ் விருவருள் ஒருவன் மற்றவனைப் பார்த்து 'அவனைப்பற்றி நமக்குச் சிறிதும் பயமில்லை,' என்று சொன்னான். இருவரும் சந்தோஷங் கொண்டு கூத்தாடினார்கள்.

இம்மூவரும் சத்திரத்தில் அன்றிரவு தங்கியிருந்து மறுநாள் காலையில் தங்கள் அரண்மனை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மூத்த சகோதரர் இருவரும் தாங்கள் வெகு கஷ்டப்பட்டு விலைக்கு வாங்கின அழகான நாய்களைத் தங்கள் தகப்பனுருக்கு கொடுத்தார்கள். இளைய ராஜ குமாரனே தான் சிரம மின்றி சொற்பவிலை கொடுத்து வாங்கின விகாரமான நாயைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஒருபக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். இவன் நாயைப் பார்த்து எல்லாரும் நகைத்தார்கள்.

ராஜா தனது மூத்தகுமாரர்கள் கொண்டுவந்த நாய்களைக் கண்டு சந்தோஷமுற்றான். அவைகளில் எது மிக்க சிறந்த தென்பதைச் சொல்ல முடியவில்லை. ஏனெனில் அவ்விரு நாய்களும் மிகவும் அழகாயிருந்தன.

இவைகளை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளைய ராஜகுமாரன் தன்னுடைய பையிலிருந்த விதையை யெடுத்தான். அதை ராஜ சபையிலுள்ள யாவருக்கும் காண்பித்தபின் உடைத்தான். உடனே அதிலிருந்து மிகவும் அழகான சிறிய நாய் துள்ளிக்குதித்து மேஜையின் மீது உட்கார்ந்தது. இது மற்ற நாய்களை விட சிறந்ததாக விருந்தது. அங்குள்ளவர்களுக்கு இதைப் பார்க்கப் பார்க்க சந்தோஷத்தை விளைவித்தது. ஏனெனில் இது ஒரு சாதாரண மோதிரத்தினுள் செல்லக்கூடிய அவ்வளவு சிறிய நாயாயிருந்தது.

அரசன் இளைய குமாரனது நாய்தான் மிகவும் நேர்த்தியான தென்றும் சிறந்த தென்றும் சொன்னான். ஆனால் தன் சிம்மாசனத்தைக் கொடுக்க இஷ்டப்படவில்லை. "எனது அருமையான குழந்தைகளே! எனக்காக இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்த நாய்களைக் கொண்டு வந்ததற்காக நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். எனக்கு இன்னொரு வஸ்து தேவை. அது மெல்லிழை வஸ்திரமே. அதை ஒரு வருஷத்திற்குள் உங்களில் எவன் கொண்டு வருகிறானோ அவனுக்கு எனது சிம்மாசனம் உரியது, அது ஒரு ஊசியின் துவாரத்தின் (காது) வழியாகச் செல்லக் கூடியதா யிருக்க வேண்டும்'' என்றான்.

அரசன் சொன்னதைக்கேட்ட பிள்ளைகள் மன வருத்த மடைந்தார்கள். 'இது மிகவும் கஷ்டமானது ஆயினும் முயற்சி செய்வோம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு முன்போல் மூவரும் புறப்பட்டார்கள். மூத்த சகோதரர் இருவரும் வெவ்வேறு மார்க்கமாகச் சென்றார்கள். இளையவன் வெள்ளைப் பூனையினிடத்திற்கு நேராகப் போய் தன் தகப்பனார் சொன்னதைச் சொன்னான்.

'ராஜகுமாரனே! அதைப்பற்றி நீ சங்கடப் படாதே. என்னுடைய பூனைகள் நெசவுத் தொழிலில் கைத்தேர்ந்தவைகள். உனது தகப்பன் விரும்பிய வண்ணம் அவை செய்து கொடுக்கும். அச்சமயம் வருமளவும் அதைப்பற்றி சிந்திக்காதே. அவைகளுக்கு அவ்விதம் மெல்லிய வஸ்திரம் செய்வது வரவா, செலவா, சுலபமே' என்றது.

பூனை தன்னிடத்தில் அன்புடன் பேசியதைக் குறித்து மகிழ்ந்து அதற்கு வந்தனமளித்தான் ராஜகுமாரன்.

பூனையோ பற்பல விநோதங்களைச் செய்து வந்தது. ராஜகுமாரனுக்கு வருஷமுடிவு வந்ததுகூட தெரிய வில்லை. பற்பல வேடிக்கைகளும் விருந்துகளும் நடந்தன. இவைகளையும், பூனை புத்தி சாதுர்யத்துடன் பேசுவதையும் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்தான்.

வெள்ளைப் பூனை வருஷமுடிவு வந்தவுடன் மறவாமல் ஒரு மாங்கொட்டையைக் கொண்டுவந்தது. 'ராஜகுமாரனே! இந்தக் கொட்டையைக் கொண்டு போ. இதில் நீ கோரிய மெல்லிழை வஸ்திரம் அதாவது மஸ்லீம் போன்ற துணி இருக்கிறது. இதை உன் தகப்பனுருக்கு முன் உடை. அதற்கு முன் உடைக்காதே'; என்று சொல்லிற்று.

பூனையினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு ராஜகுமாரன் அரண்மனை நோக்கிப் புறப்பட்டான். மூத்த சகோதரிருவரும் இவனுக்கு முன்னாலேயே சத்திரத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். இளைய சகோதரன் அவர்களுடன் அரண்மனைக்கு வந்தான்.

ராஜகுமாரர்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த துணியை அரசனுக்குக் காண்பித்தார்கள். அரசன் துணியைப் பார்த்தான். மூத்த சகோதரர்

கொண்டுவந்த துணி மிகவும் மெல்லியது. அதிக நேர்த்தியானது, இவ்வித துணியை ஒருவரும் இதுவரையில் பார்த்ததே யில்லை. ஆனால் ஊசியின் காது வழியாக அது நுழைய வில்லை.

அரசனுக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. இளைய குமாரன் மெதுவாக மாங்கொட்டையை யெடுத்து உடைத்தான், அதில் வாதுமைக் கொட்டை இருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தான். மறுபடியும் அதை உடைத்தான். அதில் புரசங்கொட்டையிருந்தது. மனோதைரியத்தை விடாமல் அதை உடைத்தான். அதில் இலுப்பைக் கொட்டை இருந்தது. அதை உடைத்தான். அதில் அவரைக் கொட்டை யிருந்தது, ராஜசபையில் உள்ளோரெல்லாம் 'இதென்ன ஆச்சரியம்! இவனுக்கென்ன பைத்தியமா' வென்று கைக்கொட்டி நகைத்தார்கள். அதை உடைத்தான். அதில் கடலையிருந்தது. பார்த்தான் ராஜகுமாரன் சிறிது நேரம் ஒன்றும் தோன்றாது திகைத்தான். ஆ! ஆ! வெள்ளைப் பூனையே! இத்தடவை என்னை மோசம் செய்தாயே! நான் என்ன செய்வேன் என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். இவ்விதம் சொன்னானோ இல்லையோ இவனை ஒரு பூனை பிராண்டினாற்போல் இவனுக்கு தோன்றிற்று.

முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சியடையார் என்பதற்கிணங்க இவன் மறுபடியும் கடலையை உடைத்தான். அதில் மெல்லிய துணி நூல் போல் தென்பட்டது. அதை இழுத்தான். இழுக்க இழுக்க வெகு நீளமாக வந்தது. எல்லாரும் மிக்க ஆச்சரியங் கொண்டு அதை அளந்து பார்த்தார்கள். அது 400 கஜம் நீளமுள்ளதா யிருந்தது. அது ஊசியின் காது வழியாக நுழைய விட்டார்கள். அது வெகு சுலபமாக நுழைந்தது.

'எனது இளைய குமாரனுக்கு இப்பொழுது சிம்மாசனத்தைக் கொடுக்கமாட்டேனென்று எப்படி சொல்வது? தகுந்த காரணமில்லையே' என்று அரசன் மனதிற்குள் யோசிக்கலானான்.

"எனது பிரிய முள்ள குமாரர்களே! இது காறும் நீங்கள் நான் கோரியவைகளை யெல்லாம் எனக்குத் திருப்தியாகும்படி செய்ததைக் குறித்து நான் மிகவும் மனமகிழ்ச்சி யடைகிறேன். நான் என் ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன் இன்னும் ஒரு வஸ்துவை விரும்புகிறேன். ராஜனுக்குத் தகுந்த ராணி வேண்டு மல்லவா? உங்களில் எவன் பூலோகத்தில் ஸ்திரீகளில் மிக்க சௌந்தரிய முள்ளவளை இட்டுக் கொண்டு வருகிறானோ அவனுக்கு அவளை விவாகம் செய்து வைத்து என் ராஜ்யத்தையும் அளிக்கின்றேன். இதுதான் நான் கோரும் வஸ்து. நீங்கள் சலிக்காமல் பாடுபட்டு ஒரு பெண் ரத்னத்தை ஒரு வருஷத்திற்குள் கொண்டு வருவீர்களென்று நம்புகிறேன்" என்றான் அரசன்.

சீட்டு கொடுக்குமிடத்தில் வேடிக்கை.

நாட்டுப்புறத்தான் :—ஐயா, யார் சாமி உள்ளே !

சீட்டு கொடுப்போர் : —என் எந்த ஊருக்கு டிகட்டு வேண்டும் ? சீக்கிரம் எடு பணம்.

நா.—எனக்கு ரெட்டகுடிக்குப் போகணுங்க.

சீ.—ரெட்டகுடியா ! போ. அங்கே ரயில்வண்டி போகிற பொழுது நீயும் போகலாம்.

நா.—என்ன ஐயா ? எனக்கு ராவேக்குப் போகணும், என்னமோ சொல்ரீங்களே.

சீ.—அடே, என்னடா எழவு ! எந்த ஸ்டேஷனுக்குடா ?

நா.—ஆம, சாமி மாணிக்கம் மருமவன் சேஷன் இல்லெ ? அவன் ஊட்டுக்குத்தான் வச்சுக்குங்களேன். எசமானுக்குத்தான் எல்லாம் தெரிதே.

சீ.—சீச்சீ ! முட்டாள் தூரப்போ.

நா.—தூரத்தொலேக்குப் போன்ஞ, அப்பொ, சீட்டு இல்லீங்களா ! என்ன சாமி அதிரிச மாயிருக்கு.

சீ.—எல்லாம் அதிரிசமாயிருந்தால் சுண்டல் வாங்கிக் கொள்ளேன்.

நா.—மறுவ, நல்லணத்துக் கானும் கொடுங்களே. எளவு புள்ளெ குட்டிகளெ இழுத்துக் கிட்டு வந்துட்டேன். இல்லாட்டி நேரே விட்டு டுவேன். சீட்டும் வாண்டாம் நாட்டுவாண்டாம் என்னபண்ணு ? சாமி ! நல்லணத்துக்கு சத்தம் சொல்லுங்க.

சீ.—சத்தமா ! சத்தம், இரண்டே முக்காலணு.

நா.—என்ன சாமி ஒரு பணமும் ஒண்ணரைக்கசுங்களா ?

சீ.—இது ஏதடா, உன் எழவே எனக்கு ஏழவாய்ப் போச்சு. காசை எடுத்துத்தொலேயேன், உனக்குத் தலே முழுகுகிறேன்.

நா.—மறுவ, சொன்ஞலும் கோச்சுக்கரீங்க. நீங்க சொன்னது தானு சத்தம் ? சொல்லுங்க. ஒரு பணம் வச்சக்குங்க. ஒண்ணரைக் காசிலே ஒங்களுக்குத் தான் என்ன சீனம்பரம் !

சீ.—இது வேறையோ ? சத்தம் குறைக்க வேண்டுமோ ? போடா, போடா முட்டாள். யாருடா இவனேப் பிடித்துத்தள்ளு.

போர்டர்.—என்ன அண்ணே, பெரிய மனிசனு இருக்கே, புத்தியில்லே ! ரயில் டயன், ஒருடிக்கட்டு வாங்க இத்தனெ லாச்சியாரா ?

போ அண்ணே இங்கே. போகாட்டி மதியாரி கெட்டுப்போய் விடுவே போங்கரேன் என்ன மொறச்சு பாக்கிறயே-போவெ ளியே.

நாட்டுப்புறத்தான் சற்று வெளியில் சென்று கூட்டத்தில் ஒரு பக்கத்தில் சுவற்றில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றான். சுவர், புதிதாய்க்கீல் பூசப்பட்டு காய்ந்ததும் காயாமலும் இருந்த படியால் நமது நாட்டுப் புறத்தான் சாயந்ததும் அவன் குளிருக்குப் போட்டுக்கொண்டிருந்த சட்டையைக் கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டது. அதை அவன் உணர்ந்தானில்லை. பணத்தைக் கணக்குப் பார்த்து ரயில் வந்ததைக்கண்டு திரும்பவும் அவஸரமாய டிக்கட்டு வாங்க ஓடும்பொழுது கீல் பிடித்து இழுக்க அதை ரயில் சேவகன் இழுப்பதாக நினைத்து.

நா.—என்ன அண்ணே! விடு அண்ணே! என்ன கிளமனிசன்று எக்காளம் பன்றே. வண்டி வந்துட்டெ என்ன! பிள்ளையும் பாரேன்! இது சாமர்த்தியமா?

இதற்குள் இவனையன்றி மற்றெல்லோரும் ஏற, ரயில் போய்விட்டது. இவன் புலம்பல் மாத்திரம் முடியவில்லை.

பழமொழிகள்.

அஃகமும் காசும் சிக்கெனத் தேடு.
அகங்கையிற் போட்டுப் புறங்கையை நக்கலாமா?
அகட விகடமாய்ப் பேசுகிறான்.
அகதிக்கு ஆகாசமே துணை.
அகதிக்குத் தெய்வமே துணை.
அகதிசொல் அம்பலம் ஏறாது.
அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்.
அகத்துக் கழகு ஆமுடையாள்.
அகம் ஏறச் சுகம் ஏறும்.
அகம் மலிந்தால் அஞ்சும் மலியும்.
அகம் குறைந்தால் அஞ்சும் குறையும்.
அகல இருந்தால் நிகள உறவு.
கிட்ட வந்தால் முட்டப் பகை.
அகல உழுகிறதை விட ஆழ உழுகிறது சிலாக்கியம்.
அகவிலை யறியாதவன் துக்கம் அறியான்.

சமாச்சாரக் குறிப்பு

சென்னை காக்ஸ்டன் அச்சுக்கூடத் தலைவர் ஸ்ரீமான் கல்பட்டு கன்னைய நாயுடு அவர்கள் பிங்களவருஷம் ஆனிமீ 25உ ஞாயிற்றுக்கிழமை தினம் பரமபதம் அடைந்ததைக் குறித்து நாம் மிகவும் விசனப்படுகிறோம். இவருக்கு அச்சமயம் வயது சுமார் 35. இவருக்கு நண்பர்கள் பலவுண்டு, சுற்றத்தார் உண்டு, குழந்தைகள் உண்டு, இளையசகோதரர் உண்டு, மைத்துனர் உண்டு, சகோதரிகள் உண்டு, தர்மவழியில் கஷ்டப்பட்டு திரவியம் சேர்த்திருக்கிறார். பலருக்கு உதவிபுரிந்து வந்திருக்கிறார். பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு உதவி செய்வதில் மிக்க தயாள குணமுள்ளவர். செய்யூரில் ஒரு பாடசாலையை ஸ்தாபித்து 12 வருஷகாலமாகச் செவ்வனே நடத்தி வருகிறார். எழும்பூர் பாலிகா பாடசாலையின் கமிட்டிக்கு இவர் ஒரு மெம்பர்.

பந்துக்கள், நண்பர்கள் முதலியவர்கள் தம்முடன் ஒன்றாகப் புசிக்க வேண்டும் என்ற அவா மிக்க இவருக்குண்டு, அவ்விதமே செய்து வந்தார். அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு அளிப்பார். அவ்விதம் செய்வதில் சிறிதும் தயங்கமாட்டார். கோபம் இவர் முகத்தில் சிறிதும் தென்படாது. எப்பொழுதும் புன்சிரிப்புடன் தென்படுவார். ஏழைகளுக்கும் பிதா, நண்பர்களுக்கு உற்ற சிநேகிதர், பண்டிதர்களுக்குத்தகுந்த பரோபகாரி. தெய்வபக்தியும், நன்னடைக்கையும், நற்குணமும் பொருந்திய இவர் சிறுவயதில் பரமபதம் சென்றது தமிழ் உலகத்தாருக்கு மிகுந்த விசனத்தை உண்டாக்கியது. இத்துக்க சமாச்சாரத்தைக் கேட்ட இவரது ஆபீஸிலுள்ளவர்களும், பந்துக்களும், நண்பர்களும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் தாரைதாரையாகக் கண்ணீர் விட்டார்கள்.

சிறுவர், சிறுமியர் முதலியவர்களுக்கு மிகவும் அறிவு புகட்டக்கூடிய பாடசாலைப் புஸ்தகங்களை எளிய நடையில் பிரசுரித்திருக்கிறார். ஸ்ரீமான் நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள் மேற்கூறிய புஸ்தகங்களையும் இன்னும் பல அருமையான புஸ்தகங்களையும் அவ்விதம்பிரசுரிக்க எழுதினார்கள். இந்தியரில் இதுகாறும் தமிழ் உலகத்தாருக்கு இவ்வித உதவி புரிந்துவர முதல் முதலில் வந்தது கன்னைய நாயுடுவும், நமச்சிவாய முதலியாரவர்களுமே. இருவரும் சகோதரர்களை விட சிறந்த சிரோமணியாய் விளங்கினார்கள். நமச்சிவாய முதலியாருக்கு அவர் இறந்தது பெரும் துக்கமே. தமிழ் உலகத்தாருடைய துக்கம் இன்னும் அதிக மானதுதான்.

இன்னும் அநேக பண்டித சிரோமணிகள் பற்பல புஸ்தகங்களை எழுதி கொடுத்து வந்தார்கள். புஸ்தகங்களின் விலையோ அதிக சொற்பத் தொகை தான். ஏழைகள் கூட சொற்ப விலைக்கு கஷ்டமின்றி

பாடசாலைப் புஸ்தகங்களை வாங்கிப் படிக்க வேண்டுமென்ற அவா இவருக்கு அதிகமிருந்தமையால் தான் அவ்வித சொற்ப விலைக்கு புஸ்தகங்களை விற்று வர உத்தரவளித்து வந்தார்.

இன்னும் எத்தனையோ நல்லெண்ணங்கள் அவர் மனதில் குடி கொண்டிருந்தன. இவர் மேல் உலகிற்கு ஏகியது பூ உலகிலிருப்போரது துரதிர்ஷ்டமேயாம்.

ஆயினும் இவருடைய சகோதரரும், ஸ்ரீமான் நமச்சிவாய முதலியாரவர்களும், துக்கத்தை ஒருவாறு நீக்கிக்கொண்டு இன்னும் பல தமிழ், தெலுங்கு புஸ்தகங்களைப் பிரசுரித்து வருவார்களென்றும், அவ்விதம் செய்து வர ஈசன் அவர்களுக்கு தீர்க்காயுளையும் தேகபலத்தையும் அளிக்குமாறு நாம் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஜூலை மீ 23உ சென்னை காக்ஸ்டன் அச்சுகூடத்தலைவர் ஸ்ரீமான் கல்பட்டு கன்னையநாயுடு அவர்கள் பரமதம் அடைந்ததைக் குறித்து பல வித்துவான்கள் பாடிய இரங்கற் கவிகளை ஸ்ரீமான் நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள் பாடி ஒவ்வொன்றுக்கும் தகுந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லி யாவருக்கும் எளிதில் விளங்குமாறு பிரசங்கமாறி வெகு சிறப்பாகச் செய்தது மிகவும் மெச்சத் தகுந்ததே. சாதாரணமாகப் பண்டிதர்கள் நமது முதலியாரவர்கள் அன்று செய்தமாதிரி செய்யமாட்டார்களென்பது எமது துணிவு. ஏனெனில் அவர்கள் அனுவசியமாய் காலஹரணம் செய்வார்கள். சொல்லக் கூடாததைக் சொல்லுவார்கள், சொல்ல வேண்டியதை சிற்சில சமயங்களில் தெளிவாகச் சொல்ல மாட்டார்கள். அப்படிக்கின்றி துக்கத்துடனிருந்த முதலியாரவர்கள் துக்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு அற்புதமாய் உபந்நியாசம் செய்தார்களென்றே நாம் சொல்வோம்.

தஞ்சாவூரில் ஆகஸ்ட் மாஸம் 13உயி லிருந்து 18உவரையில் கல்வி சம்பந்தமான பொருள்காட்சி அவ்வூரிலும், அந்த தாலுகாவிலு முள்ள எலிமெண்டரி ஸ்கூல் உபாத்தியாயர்களின் அபிவிருத்திக்காக நடத்தப் பட்டுவருகிறது. எல்லா உபாத்தியாயர்களும் மாணக்கர்களும் இக்காட்சியைப் பார்த்து வருகிறார்களாம். இக்காட்சிக்கு மெஸ்ஸர்ஸ் ய. ம. டாக்லாஸூம் ஆர். நாராயண ஐயரும் காரியதரிசிகள். கமிட்டியில் அநேக பிரமுகர்கள் மெம்பர்களாயிருந்து உழைத்து வருகிறார்களாம். இக்காட்சியால் பலருக்கு அறிவு விருத்தி யுண்டாகுமென்று நம்புகிறோம்.

மலையாளத்தில் மன்னூர் காட் என்ற விடத்தில ஒரு குகையை சில கூலிகள் கற்களை பூமியிலிருந்து வெட்டி யெடுக்கும்பொழுது கண்டு

பிடித்தார்களாம். ஒரு கூலி முதலில் ஒரு சதுரக்கல்லைக் கண்டான்; அதை எடுத்தான். உடனே ஒரு கதவு தென்பட்டதாம். அதனுள் போனதும் நாலு பேர் தங்கியிருக்கப் போதுமான இடம் தென்பட்டதாம். அங்கே, பூஜாபாத்திரங்களும், விளக்கு, கத்தி முதலியவைகள் அகப்பட்டதாம். இது பூர்வ காலத்துக்குகையாகவிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகிறது. அநேகர் இதைப் பார்த்து வருகின்றார்களாம்

தென்மலையாளத்தில் கொடங்கலூர் என்ற கிராமத்தில் இம்மாதம் 10௳ பகல் 2 மணிக்கு ஆகாசத்திலிருந்து மிகவும் பளுவுள்ள ஐந்தாறு கற்கள் விழுந்தனவாம். இவை விழுமுன் இடிமுழக்க முண்டானது, உடனே கற்கள் விழுந்தன. இவை கெட்டியாகவும் கருமையாகவும் இருக்கின்றனவாம். அவ்வூர் சப்மாஜிஸ்ட்ரேட், போலீஸ் சேவகர்களுடன் அவ்விடத்திற்குப் போய் அக்கற்களைப் பரிசோதித்து அவைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாராம். கொச்சி டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட் அவர்களும் அவைகளைப்பார்த்து அவைகள் விழுந்தநேரம் முதலியவைகளை விசாரித்து தெரிந்துகொண்டாராம்.

ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜியைப்பற்றி. பம்பாய் சட்ட சபை பூனாவில் கவர்ன்மெண்டு மாளிகையில், லார்டு வில்லிங்டனின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் ஜூலைமீ 24-ந்தேதி கூடிற்று. சட்ட சபையில் அநேக கேள்விகள் கேட்ட பிறகு மிஸ்டர் ஹரிச்சந்திர விஷ்ணுதாஸ் ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜி இறந்ததற்காக, அநுதாபங் காட்டும் தீர்மானம் ஒன்று சபையில் கொண்டு வந்தார்:— ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜியைப் பற்றிக் கனம் மெம்பர் சொல்லிய அனைத்தையும் அங்கீகரிப்பதாகச் சொல்லிப் பின் வருமாறு கவர்னர் பேசினார்:—

பம்பாய் கவர்னரின் பிரசங்கம்.—பெரிய ராஜதந்திர நிபுணரும், பிரிட்டிஷ் பிரஜையுமாகிய காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜி விஷயமாய், நான் கொண்டிருக்கும் மதிப்பை வெளிக்காட்டிப்பதிவு செய்விக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். நான் அவரை அறியும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தவன். அவருடைய நட்பை நான் பெற்றவன். வார்ஸோவா என்னுமிடத்திலுள்ள ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜியின் வாஸஸ்தலத்தில் முதல் முதலாக நான் சென்று முதன் முதலில் அவரைப் பரிச்சயம் செய்துகொண்டது என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அப்போது அவருடைய அருமையான மூளையின் வன்மையைக் கண்டு பெரிதும் வியந்தேன். அந்த ஞாபகம் இப்போதும் என் மனத்தைவிட்டு அகலவில்லை. அவர் வயது சென்றவராய் அப்போதிருந்த போதிலும், அவர் பொது நலமான விஷயத்தில் கொண்டிருந்த சிரத்தையும் இந்தியா முன்னேற

வேண்டுமென்ற விஷயத்தில் வகித்திருந்த மனப்பான்மையும், மிகவும் வியக்கத் தக்கவைகளாகவே இருந்தன என்பதற் கையமில்லை.

சில மாசங்கள் முன்னால் அவர் பம்பாய் யூனிவர் ஸிடியில் எல். எல். டி. பட்டம் பெறுவதற்காக யூனிவர் ஸிடி ஹாலில் பிரசன்ன மானார். ஆங்கு அநேக பிரமுகர்கள் பிரசன்னமாயிருந்தனர். நான் சான்சலர் ஸ்தானத்திலிருந்து ஆவருக்கு அப்பட்டத்தைக் கொடுத் தேன். அவர் அப்போது அதனைப் பெறுவதற்காக எழுந்த தன் மையைப் பார்த்தவர் எவரும் அந்த உருவத்தையும், அந்த உருவத்தின் பெருமையையும் தன்மையையும் மறக்கவே முடியாதென்று நினைக்கி றேன். அவரைத் தான் உண்மையான பிரஜையென்று சொல்லவேண் டும். அவர் தம் தேசத்திற்கு ஊழியம் செய்துவந்ததே யல்லாமல், அவர் இங்கிலாந்தின் பார்லிமெண்டின் மெம்பராகவும் இருந்து வந்த வர்; அவர் இந்தியாவின் பிரதிநிதியாக இங்கிருந்து இங்கிலீஷ் பார்லி மெண்டில் மெம்பராக உட்கார்ந்து வேலை செய்யவில்லை. எங்கள் ஜாதி யார்களால் அவர் மெம்பராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு இங்கிலாந்து ஜனங் களுக்காகவும் பெரிதும் பாடுபட்டவர். பொதுஜன ஊழியம் செய்து வந்த ஜனங்களையே சென்ற சில காலமாகத் தர்மராஜன் பொறுக்கி எடுத்து வருகிறான்.

மெஸர்ஸ் கோக்கலே யென்ன, ஸர்பிரோஸிஷா மேட்டா என்ன, ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜி என்ன இவர்களெல்லாரும் நம்மினின் றும் பிரிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களை இப்படிப்பட்ட நெருக்கடியான காலத்தில் இழப்பதற்கு முடியாது தான். ஆனால் அவர்கள் தேசகைங் கரியம் செய்து வழிகாட்டிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். இனி வருங் காலங்களில் மதிப்பும் கௌரவமும் நம்பிக்கையும் மிக்கஜனத்தலைவர்கள் உண்டாவார்கள். மேற் கூறிய மனிதர்கள் செய்த வேலையை அவர்கள் தொடர்ந்து விசேஷமான இராஜீய நோக்கத்துடனும் தைரியத்துடனும் நன்கு செய்வார்கள். ஒவ்வொரு ராஜ விசுவாசமுள்ள தேசாபிமானியும் ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இந்திய சுயஆட்சி பெறவேண்டு மென்று விரும் பும் விருப்பத்தை இத்தலைவர்கள் பூர்த்தி பண்ணுவார்கள்.

மேற்கூறிய அநுதாபத்தீர்மானத்தை சபையார் மௌனமாய் எழுந் திருந்து நின்று நிறைவேற்றினார்கள்.

சில தினங்களுக்கு முன் நமது கவர்னர் சென்னைக்கு வந்திருந்த பொழுது, ஜமீன்தார்களின் குமாரர்களுக் கென்று பிரத்தியேகமாக கலாசாலை யொன்றை ஏற்படுத்தும் விஷயமாய் சில ஜமீன்தார்களுடன் கலந்து பேசினாரென்றும், அவ்விஷயமாய் மறுபடியும் இவ்வருஷக் கடைசியில் ஒரு கான்பரன்ஸ் கூட்டப்படுமென்றும், அக்கலாசாலைக்கு ஜமீன்தார்களால் எவ்வளவு தொகை வசூலிக்கப்படுகிறதோ அதற்குச் சரியான தொகையைக் கொடுப்பதாக கவர்ன்மெண்டார் வாக்களித்திருக் கின்றனரென்றும், சொல்லப் படுகிறது.

ஜமீன்தார் வகுப்பார் ஏழைகளல்ல. அவர்களுக்கு கவர்ன்மெண்டார் சரியான தொகையைக் கொடுப்பது சரியல்ல, அப்பணத்தைப் ப்ரைமரி கல்விக்கும் கைத்தொழில் சம்பந்தமான கல்விக்கும் உபயோகிப்பது நலம். மேலும் ஜமீன்தார் குமாரர்கள் காலேஜ்களில் சேர்ந்து படித்து வந்தால், அவர்களுக்கு எல்லாப்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து பழகுவதால் அவர்களுடைய எண்ணங்களும் கஷ்டங்கள் முதலியவைகளும் தெரியும். இவைகள் ஜமீன் குமாரர்களுக்கு பின்னிட்டு மிகவும் உபயோகமுள்ளவைகளே.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்வரையில் சென்னை நகரில் உப்பு படி ஒன்று ஒரு அணு மூன்று பைசா வீதம் விற்கப்பட்டுவந்திருக்க, சென்ற 18-ந் தேதியி லிருந்து விஷமேறுவதுபோல் அதன் விலை யானது ஏறி 262 படி மூன்று அணு வீதம் விற்கப்பட்டது. இந்தத் தாங்கமுடியாத விலை ஏழை ஜனங்களுக்கு மிகுந்த ஆத்திரத்தை உண்டு பண்ணி யிருக்கின்ற தென்பதை நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. சகல விதமான உணவுப் பொருள்களையும் விட உப்பு இன்றியமையாத சாதன மென்பதும் அதன் விலை சிறிதேனும் அதிகப்பட்டால் கோடிக்கணக்கான ஜனங்கள் சொல்லி முடியாத கஷ்டக் திற்குள்ளாவார்க ளென்பதும் கவர்ன்மெண்டுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உப்புக்கு எவ்வளவு குறைந்த வரி விதிக்கக் கூடுமோ அவ்வளவு வரையில் அதன் வரியைக் குறைத்து விட வேண்டுமென்பதே கவர்ன்மெண்டின் விருப்பம் எனப் பன்முறையும் கவர்ன்மெண்டிஞலேயே வற்புறுத்திச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது.

மலேரியா ஜுரத்திற்குப் பலரும் கொயினு மாத்திரையை உபயோகித்து வருகின்றனர். அதனுல் குணமடையாதவர்களும் உண்டென்று சொல்ல வேண்டும். ஆகவே, அதற்குப் பதிலாக வேறு ஏதேனும் மருந்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று டாக்டர் ஹொரேஸ் வில்லிஸ் என்பவர் நெடுங்காலம் பரிசீலனை செய்து வந்து, பலனடைந்திருக்கிருரென்று தெரியவருகிறது. அவ்விஷயமாய் "இந்தியன் மெடிகல் கெஜ்ட்" என்ற பத்திரிகைக்கு அவர் எழுதியிருக்கும் கடிதத்தின் ஸாராம்சத்தை இங்கே சுருக்கமாய்ச் சொல்வோம். மலேரியா ஜுரம் இத்தேசத்தில் ஆதிகாலந் தொட்டு உள்ளது; ஆகவே அதற்கு புராதன வைத்திய நூல்களில் ஏதேனும் மருந்து இருக்க வேண்டுமென்று அவர் கருதி, உருது பாஷையில் நல்ல ஞானமுள்ள தமது மனைவியின் உதவியைக் கொண்டு, உருது பாஷையிலுள்ள வைத்திய நூல்களைப் பரிசோதித்து வந்தார். அதன் பலனுக பற்பல விதமான உப்புகளையும் ஆரஞ்சு போன்ற கனி வர்க்கங்களில் ஒன்றின் சாற்றையும் கலந்து அவர் ஒரு கஷாயம் தயாரித்திருக்கிருர். மலேரியா ஜுரத்தினுல் வேலைக்கு லாயக்கில்லை என்று போலீஸி லிருந்து தள்ளி விடப்பட்ட 23-பேருக்கு அக் கஷாயத்தை அவர் கொடுத்ததில் அந்த 23 பேரும் குணமடைந்திருக்கிருர்கள். பதினுறு வருஷங்களுக்கு முன் அம்மாதிரி பலன் கிடைத்தவுடன் அதை அன்று முதல் இன்றளவும் அவர் உபயோகித்து வந்து பலன் பெற்றிருக்கிருர்.

சென்னையில் குழாயை சில மணி நேரம் நிறுத்திவந்தார்கள். வடிகட்டின ஜலத்தை போதுமான வரையில் அனுப்ப முடிய வில்லை, பின்னிட்டு வடிக்கட்டின ஜலமும், வடிக்கட்டாத ஜலமும் கலந்து எப்பொழுதும் விடப்படும் என்று கார்பொரேஷன் பிரஸிடெண்டு அறிவித்தார்.

வடிக்கட்டாத ஜலத்தின் உபயோகத்தால், மரணம் ஜாஸ்தியாய் விடுகிறதென்று ஹெல்த் ஆபிஸர் முறையிட்டார். அதன் மேல் சிறிது நேரம் நிறுத்தி வடிக்கட்டின ஜலத்தையே விடப் பார்த்தார்கள்; முடியவில்லை யென்று பழைய வழக்கத்தை மறுபடி கைக்கொள்ளப்போகிறார்கள். ஹெல்த் ஆபிஸர் சொல்வது உண்மையானால், இதன்பலனாக மரணம் அதிகமாகும்; ஜலத்தைக் காய்ச்சிக் குடிக்க வேண்டுமென்று பிரஸிடெண்டு எச்சரிக்கை செய்கிறார், காய்ச்சிக் குடிக்கும் பிரயோஜனத்தை அறியும் படியான படிப்பு பாமர ஜனங்களுக் கிருக்கிறதா?

திருச்சினாப்பள்ளி ஸெயின்ட் ஜோஸெப்ஸ காலேஜில் எல்டிகிளாஸ் ஒன்று 9-ந் தேதியன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சைதாப்பேட்டை உபாத்திமார்களுடைய காலேஜில், போதனுமுறை பயிலுவதற்காக பல உபாத்திமார்கள் விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். அவர்களில் 20-பேர்களுக்கு சைதாப்பேட்டை உபாத்திமார்களுடைய காலேஜில் இடம் இல்லையாகையால் அவர்களை, புதிதாய் திருச்சினாப்பள்ளியில் திறந்து வைக்கப்படும் உபாத்திமார்களுடைய காலேஜில் சேர்ந்து கொள்ளும்படியாக அவர்களுக்கு உத்தரவு அனுப்பிக்கப்பட்டதென்று தெரிகிறது.

ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜி.

ஸ்திரீகளின் அனுதாபக்கூட்டம்.

10-ந் தேதியன்று பம்பாயில் குஜராத்தி ஹிந்து ஸ்திரீ மண்டல சபையின் சார்பாக, மிஸஸ் ஸரோஜினி நாயுடுவின் அக்கிராசனத்தின், கீழ், பம்பாய் ஸ்திரீகளின் பொதுக்கூட்ட மொன்று கூடி, ஸ்ரீமான் தாதாபாய் நௌரோஜியின் மரணத்தைக் குறித்து அநுதாபம் காட்டிப் பேசித் தீர்மானம் செய்து அத்தீர்மானம் அவர் குடும்பத்தவர்க்கு அனுப்பப்பட்டது.

விநோதமான ஜப்பானிய வழக்கங்கள்.

ஒரு ஸ்திரீ நிருபர் எழுதுகிறார்:—ஜப்பானியர்கள் அனேக விஷயங்களில் ஐரோப்பியர்களின் வழிகளை அனுசரித்த போதிலும், கீழ்நாட்டார்களுக்குள் வழங்கிவரும் சில ஆசாரங்களையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் கைவிடவில்லை. இப்பொழுதுகூட ஸரியான காலத்தில் மழை பெய்யாமல் போனால், அரண்மனையி லிருக்கும் சீமாட்டிகள், பட்டுக் காகிதத்தினால் பொம்மைகள் செய்து, தோட்டங்களி லிருக்கும் மரக்கிளைகளில் தொங்க விடுவது வழக்கம். இப்படிச் செய்வது, மழை பெய்வதற்காக தேவதைகளைப் பிரார்த்திப்பதற்கு அடையாளம். மழை பெய்கிறவரையில் இந்த பொம்மைகள் தொங்கவிட் டிருக்கிறபடியால், இவைகளினால் தான் மழை பெய்ததென்று ஜனங்கள் நினைத்துக்கொள்வது ஸஹஜம். கடைசியாக மழை வரும்பொழுது, இப்பொம்மைக ளெல்லாம் கிளைகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு ஆறுகளிலும், ஓடைகளிலும் மிதந்து போகும்படி விடப்படுகின்றன.

ஜப்பானிய சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனையில் இன்னுமொரு விநோதமான வழக்கம் இப்பொழுதும் வழங்கி வருகின்றது. அதாவது ஒருவனுக்கு வயிற்றுவலியாவது தலைவலியாவது வந்தால், ஒருவிதமான நாணல்களைக்கட்டி அவன் வயிற்றிலாவது, தலையிலாவது அதைச்சுற்றி, சில மந்திரங்களை ஜபிக்கிறார்கள்.

பண்டைக் காலங்களில், 'சக்கரவர்த்தி அல்லது சக்கிரவர்த்தினி, அரண்மனையைவிட்டு' வெளியில்போனால், அங்கிருக்கும் சீமாட்டிகள்,

அமிர்தாஞ்ஜனம்

எல்லா நோய்களுக்கும்

ஸித்தாஞ்ஜனம்

சொகுசான டப்பியுடன் விலை அணா 8

டஜன் 1 க்கு ரூபா 5.

வி. பி. வேறு எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்.

படை மருந்து	டப்பி 1 க்கு	அணா 4
தந்த சூரணம்.	டப்பி 1 க்கு	,, 2
மோஹினி தைலம்	ஸீஸா 1 க்கு	,, 12

அமிருதாஞ்சனம் டிப்போ,

169, பிரேடரி ரோட
பம்பாய்.

6, தம்புசெட்டிதெரு,
மதருஸ்.